

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ:
ΓΝΗΣΙΟΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΛΟΓΟΣ
ΤΕΥΧΟΣ 3

**ΕΚΛΟΓΗ ΑΡΘΡΩΝ &
ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΣΤΟΝ ΤΥΠΟ
π. ΘΕΟΔΩΡΗΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ (+2007)
- ΕΙΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ ΑΥΤΟΥ -**

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: kruf0-sxoleio.blogspot.gr

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2015

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗ «ΚΡΥΦΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ»

19 Ιανουαρίου 2015 (εκ. ημ.)

Μνήμη των Αγίων Ομολογητών

Μάρκου του Ευγενικού και Μελετίου του Γαλησιώτου

Στο μικρό αυτό αφιέρωμα ο αναγνώστης θα μπορέσει να αποκτήσει μια μικρή εικόνα της ομολογιακής πέννας του αειμνήστου ιερομονάχου Θεοδωρήτου Μαύρου. Ο σύγχρονος αυτός Πατήρ της Εκκλησίας (συκοφαντημένος και αδικημένος, όπως όλοι οι μεγάλοι), υπήρξε τεράστιο κεφάλαιο στην Ιστορία και την Θεολογία του Ιερού μας Αγώνος και μόνο όσοι τον γνώρισαν μπορούν να καταλάβουν το πόσο μεγάλο είναι το κενό που έχει αφήσει η κοίμησή του, ειδικά στις δύσκολες και πονηρές μέρες που διανύουμε.

Είμαστε όμως σίγουροι ότι από εκεί που βρίσκεται πρεσβεύει (μαζί με την χορεία των παλαιότερων και των νεότερων Ομολογητών) στον Κύριο για να ειρηνεύσει η Εκκλησία, να πνεύσει νέος άνεμος που θα αποδιώξει τα ζοφερά νέφη της αιρέσεως μακριά και να λάμψει πάλι στην οικουμένη ο ήλιος της Ορθοδοξίας.

Αμήν. Γένοιτο.

Νικόλαος Μάννης

«Ἡ Ἑβραϊομασωνία ξεσκεπάζεται»

Σκήτη Ἀγ. Ἀννης, Ἰουνίου ΚΑ', 1975 (π. ἡμ.)

Λίαν ἀγαπητέ μοι π. Χαράλαμπε,

Εὐλογεῖτε.

Κατ' ἀρχὴν σὰς συγχαίρω διὰ τὸ νέον σας ἔργον: «Ἡ Ἑβραϊομασωνία ξεσκεπάζεται!».

Ἄν θὰ εἶχα δυνατότητα, θὰ ἀγόραζα 10.000 ἀντίτυπα, διὰ νὰ τὰ στείλω δωρεάν εἰς ὅλους τοὺς Προέδρους τῶν Ἑλληνικῶν χωριῶν...

Μετὰ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης
ΘΕΟΔΩΡΗΤΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ

(ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ 1.8.1975)

Καί πάλιν περὶ Ἀγίου Νεκταρίου

Ἀξιότιμε κύριε Διευθυντά,

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 254 φύλλον τῆς Ὑμετέρας ἐφημερίδος ἐδημοσιεύθη ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον: Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ, ΑΙ ΙΕΡΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΑΙ Ο ΜΟΝΑΧΙΣΜΟΣ. Εἰς τὰ προλεγόμενα τοῦ ἁρθρου καὶ δὴ ἐν σελ. 1 ἀναγράφεται ὅτι:

α) «Μετὰ τινὰ ἔτη, μελετήσας θαυτότερον τὰ πράγματα ὁ ἅγιος Νεκτάριος, ἔγραψεν ὑπὸ ἐν τ ε λ ῶ ς δ ι ἄ φ ο ρ ο ν π ν ε ὕ μ α καὶ ἀπέβη δεινὸς καὶ ἀκαταμάχητος ὑποστηρικτῆς τῆς προσκυνήσεως τῶν ἁγίων Εἰκόνων...» καὶ

β) «Αἱ τελευταῖαι γνώμαι τοῦ ἁγίου Νεκταρίου περὶ ἁγίων Εἰκόνων ὅσον καὶ περὶ Μοναχισμοῦ, ὅ λ ω ς δ ι ἄ φ ο ρ ο ι τῶν παλαιότερων γνώμων αὐτοῦ, εἶναι τελείως ἀνεπίληπτοι...»

Ἀμφότεραι αἱ ἀνωτέρω ἐκφράσεις τυγχάνουν ἀν ακ ρ ι β ε ἷ ς καὶ ἀ δ ὀ κ ι μ ο ι, δεδομένου ὅτι ὁ ἅγιος ἐν τῷ περὶ Οἰκουμενικῶν Συνόδων ἔργῳ τοῦ ΟΥΔΟΛΩΣ κατεφέρθη κατὰ τῆς προσκυνήσεως τῶν σεπτῶν Εἰκόνων, κρίνας αὐστηρῶς πως μ ὄ ν ο ν τὸ εἰκονόφιλον Μοναχικὸν τάγμα τῆς ὑπ' ὄψει περιόδου. Σημειώσατε δέ, ὅτι ἡ ἀνωτέρω δυσμενῆς κριτικὴ ταυ δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν καὶ ἀναφορὰν πρὸς τὸ ὑψηλὸν Μοναχικὸν ἰδεώδες, τὸ ὁποῖον ἀ ε ἰ π ο τ ε θαυθέως ἐσέβετο ὁ ἅγιος, ἀλλὰ πρέπει πάντοτε νὰ ἐννοῆται ἐν συσχετισμῷ πρὸς τὰς τῆς περιόδου ἐκείνης ἐνεργείας τοῦ Μοναχισμοῦ, τῶν ὁποίων ἐνεργειῶν, τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ ἀναπτύσσομεν ἐν πλάτει εἰς τὰ σχετικὰ κεφάλαια τῆς κυκλοφορούσης λίαν προσεχῶς πολυσελίδου ἀναιρέσεως ἡμῶν τῶν ἁγιολόγων συγγραφῶν τῆς Μοναχῆς Μαγδαληνῆς, δεδομένου ὅτι πρὸ ἡμερῶν ἐκυκλοφόρησεν αὕτη καὶ νέον βλάσφημον κατὰ τοῦ θαύματούργου Ἱεράρχου τοῦ αἰῶνος μας ἔργον.

Ταῦτα πρὸς ἀποφυγὴν σκανδαλισμοῦ τῶν ἀναγνωστῶν σας καὶ ἀποκατάστασιν τῆς ἐν προκειμένῳ ἀληθείας, τὴν ὁποῖαν ὁ προλογίσας τὸ ἄρθρον συντάκτης σας μᾶλλον δὲν θὰ εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσῃ ἐξ ἀμέσου μελέτης τῶν συγγραφῶν τοῦ Ὁσίου.

Εὐχαριστῶν διὰ τὴν φιλοξενίαν

διατελῶ μεθ' ὑπολήψεως

ΘΕΟΔΩΡΗΤΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ

Ι. ΣΚΗΤΗ ΑΓΙΑΣ ΑΝΝΗΣ

ΔΑΦΝΗ — ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ

τῆ Β' Κυριακῆ τῶν Νηστειῶν 1976

(ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ 1.4.1976)

ΤΑ ΗΕΔ ΒΙΒΛΙΑ

— ΝΕΟΦΥΤΟΥ ΤΟΥ ΚΑΥ-
ΣΟΚΑΛΥΒΙΤΟΥ, «Περὶ τῆς
«συνεχοῦς Θείας Μεταλήψεως».
(Ἀπὸ ἀνέκδοτα χειρόγραφο τοῦ
1772).

Μετὰ ἀπὸ διακόσια χρόνια ἐρεῦ-
νης ἀνεκαλύφθη κεκρυμμένος θη-
σαυρός. Μετὰ ἐπὶ φιλολογικὰς ἐρι-
δας δεκάδων ἐτῶν περὶ τῆς κα-
τρίτης τοῦ ἔργου, παρουσιάζεται
εἰς τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος ἕνα
ἀριστοῦργημα τῆς ὀρθοδόξου πνευ-
ματικότητος. Γράφομεν «κεκρυμμέ-
νος θησαυρός», διότι τὸ πιστεύομεν,
ὅτι μέσθ' εἰς τὸν κατακλυσμὸν
τοῦ συγγρόνου ἀθέου καὶ ἀνηθίκου
ἐντόπου ἕνα πνευματικὸ βιβλίον ἀ-
ποκαλεῖ αληθῆ Κι θ ω τ ὶ ν,
διὰ τὸν ταλαιπωρημένον καὶ ἀνή-
συχον ἄνθρωπον τοῦ «ἰθὺς μας».

Ἐνα τέτοιο βιβλίον προσφέ-
ρουσιν αἱ ἑκδόσεις «ΤΗΝΟΣ» εἰς
τοὺς ἀναγνώστας των. Τὸ γραμμέ-
νον ὑπὸ διωγμοῦ καὶ πολλὴν
προσευχὴν ἔργον τοῦ Ἁγιορείτου
Μοναχοῦ καὶ ἱεροδικόνου Νεοφύ-
του τοῦ Κουσοκαλυβίτου: ΠΕΡΙ
ΤΗΣ ΣΥΝΕΧΟΥΣ ΘΕΙΑΣ ΜΕΤΑ-
ΛΗΨΕΩΣ.

Ὁ συγγραφεὺς του, ἀρχηγὸς
πνευματικὸς τῶν περιωνύμων Κολ-
λυβάδων τοῦ Ἁγίου Ὄρους κατὰ
τὸν 18ον αἰῶνα, καθὼς γνώστης
τῆς πατερικῆς σοφίας καὶ λειτουρ-
γικῆς ζωῆς τῆς Ὀρθοδοξίας, ἀλλὰ
συγχρόνως καὶ ἀληθινὸς ἀσκητὴς
τῶν ἐρημικῶν Κουσοκαλυβίων τοῦ
ἱεροῦ Ἄθωνος, μᾶς παρουσιάζει εἰς
ἕφος πανηγυρικὸν καὶ ἁγιος πνευ-
ματικὸν ἐξάρτεον τὸ πολυμπελές
καὶ ἀναγκαστὸν τῆς συνεχοῦς Θείας
Μεταλήψεως, ἀνατρέπων παραλλή-
λως καὶ τῆς τῶν ἀντιπάλων του
ἐνοχλήσεως καὶ ἀντιρρήσεις.

Εἰς μίαν ἐποχὴν, ὅπου ἡ ποικί-
λη δραστηριότης ὑπὲρ τοῦ πλησίον
ἡμαρτῆται ἢ κατ' ἐξοχὴν τελεῖα
ἐκφραξὶς τοῦ χριστιανικοῦ βίου,
ἔρχεται ὁ ἄγνωστος καὶ ἀληθὴς
οὗτος ἐρημίτης τοῦ Ἄθωνος νὰ
μᾶς διδάξῃ πῶς νὰ ἐπιτόχωμεν
πλὴν τῆς ποικίλης πρὸς τὸν πλη-
σίον ἀγάπης, καὶ τὸ ἄλλο, καὶ μέ-
λιστα τὸ σπουδαιότερον σκέλος τῆς
κατὰ Χριστὸν τελειότητος: τὸ «ἀ-
σπίλον» ἐκίτους τηρεῖν ἀπὸ τοῦ
κόσμου. (Ἰακώβου α' 27). Καὶ
τὸ «ἀσπίλον» αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον
νὰ τηρηθῆ χωρὶς συνεχῆ συμμετο-
χὴν εἰς τὴν θεῖαν Κοινωνίαν, ἄνευ
συνεχοῦς ἐνώσεως μετὰ τοῦ μόνου
ἀσπίλου καὶ ἀμόμου, τοῦ Θεοῦ
τῶν πράξεων καὶ καθήκων, τοῦ
Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Συγγ. εἰς εἰδικῶς πρὸς κατα-
πολέμησιν τῆς ἐπαράτου» συνή-

θείας τοῦ τριῆς ἢ τετρακτίς μετα-
λαμβάνει τὸν χρόνον, ἐμφανίζει
καὶ σημεῖον μεγάλῃ ἐπικαιρότη-
τι, καθόσον, ὡς γνωστόν, οἱ πα-
ρισσότεροι τῶν πιστῶν, ἔχει μόνον
δὲν μεταλαμβάνουν τριῆς ἢ τετρα-
κτίς τοῦ χρόνου, ἀλλ' οὐδὲ κἂν ἐκ-
κληρονομοῦνται τὸσα φέρει! Μὴ τέ-
τοια ἔμοιγε ἀνημέκρυνε ἀπὸ τὴν
λειτουργικὴν εὐσέθειαν καὶ ζωὴν
σημαίνει ἀποκοπὴ ἀπὸ τοῦ δένδρον
τῆς ζωῆς, ἀπὸ τὸ ζυγφόρον κλη-
μα τοῦ Θεοῦ σημαίνει μὲ ἄλλὰ λό-
για τὸν πνευματικὸν θάνατον τοῦ
πιστοῦ. Ἰστω καὶ ἂν οὗτος ἔχη, εἰς
τὸ ἐνεργητικὸν του τὴν μεγαλυτέ-
ραν ἱεραποστολικὴν δραστηριότητα.

Πρέπει νὰ σημειωθῆ ἐπίσης ὅτι,
ἡ ἂν λόγιη δημιουργία εἶναι ἡ
π ρ ὶ τ η τοῦ ἐγγράφου ἀπὸ ὀρ-
θόδοξου ἐπόψεως περὶ τοῦ θέματος
τῆς συνεχοῦς μεταλήψεως, δεδο-
μένου ὅτι ἡ κατὰ τὸ ἔτος 1788 κυ-
κλοφορήσασα εἰς α' ἐκδοσὶν γνω-
στῆ ὁμώνυμος συγγραφή τῶν ἁγί-
ων Μακαρίων — Νικοδήμου εἶχεν
ὡς βάσιν τὴν προκειμένην παρα-
γωγὴν τοῦ ἱεροδικόνου Νεοφύ-
του, ἡ ὁποία διὰ τὴν κυκλοφορήσιν
καὶ αὐτὴ ἀνωμότως (1777) καὶ
μάλιστα ἐν μεταφράσει, εἰς γλωσ-
σῶν ἀπλῆ καὶ δημόδιη, ἔγινε ἡ
κυρία αἰτία τοῦ μέχρι χθὲς ἀλό-
γου προβλήματος τῆς πατρίτης
τοῦ ἔργου.

Τὸ πρωτότυπον γραφὸν τὸ 1772
ὑπῆρχε κεκρυμμένον ἐντὸς τῆς δι-
ελλισθητικῆς τῶν χειρογράφων τῆς
Ἀκαδημίας τοῦ Βουκουρεστίου εἰς
Ρουμανίαν, (διότι ὁ ἁγιορείτης
διδάσκαλος συνεχῶς διωκόμενος
ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων του εἰς αὐτὴν
τὴν πόλιν παρέδωκε τὸ πνεῦμα του
εἰς τὸν Θεόν), ἀνεκαλύφθη ἐσχά-
τως ὑπὸ τοῦ Ἁγιορείτου Μοναχοῦ
Θεοδωροῦ, ὡσὰν νὰ ἐπεθόμει ὁ
συγγραφεὺς του, ὅπως μέχρι τῆς
τύποις ἐμφανισθεῖς του τὸ ἔργον
δικαιώσῃ τὸν χαρακτῆρα τῆς κα-
θαρῆς Ἁγιορείτικῆς προσφύρας.

Πρὸς ἐξυπηρέτησιν μάλιστα τῶν
ποικίλων ἀνογνωστῶν τῆς αἰ ἐκ-
δόσεις ΤΗΝΟΣ, ἐπρόντισαν νὰ
πλουτίσουν τὴν ἐκδοσὶν, πλὴν τῆς
λίαν κατατοπιστικῆς εἰσαγωγῆς
καὶ μὲ τὸ ἅπλοον κείμενον τῆς
μεταφράσεως τοῦ 1777, ὡστε καὶ
οἱ τῶν ὀλίγων γραμμάτων πιστοὶ
νὰ μὴ στερηθοῦν τῆς ψυχικῆς ὠφέ-
λειας ἐκ τῆς ἀναγνώσεως ἐνὸς τοι-
σοῦτου κειμένου. Σημειωτέον δὲ ὅ-
τι ἡ μετάφρασις αὕτη τυγχάνει
πολύ σπανία, ἀφοῦ εἰς ἐλλοκλήρον
τὴν χώραν μόνον 2-3 Ἁγιορείτι-
καὶ Μοναχὶ δύνανται νὰ καυχήσων
διὰ τὴν κατοχὴν τῆς.

(ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ 15.10.1976)

Προϋποθέσεις

διὰ τὴν θ. Κοινωνίαν

Κύριε Διευθυντά,

ἀνέγνωσα τὸ συνεχιζόμενον ἄρθρον τοῦ Σεβ. Σιναίου κ. Δαμιανοῦ: «Ἐκκλησία, σῶμα Χριστοῦ», (συν. β'). Ὅσον ἀφορᾷ τὴν προσέλευσιν τῶν πιστῶν εἰς τὴν θείαν Μετάληψιν ἐπιτρέψατέ μου νὰ παρατηρήσω τὰ ἑξῆς:

Κατ' ἀρχὴν ὁ Σεβ. θέλει μόνον τοὺς ἔχοντας «φωτισμὸν νοῶς» νὰ προσέρχονται εἰς τὴν θ. μετάληψιν. Δὲν μᾶς ἀναλύει ὁμως εἰς τί συνίσταται αὗτος ὁ φωτισμός, ὥστε νὰ διακρίνη συγκριμένως ὁ πιστός, ἐὰν τυγχάνη κάτοχος τούτου, δεδομένου ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος Παράδοσις οὐδέποτε ἐχρησιμοποίησε τοιοῦτον ὄρον διὰ τοὺς μέλλοντας μεταλαβεῖν. Ἀπλῶς διὰ τοῦ «εὐχαριστηριακοῦ» πατρός, τοῦ θείου Χρυσοστόμου, ἐδίδαξε τὰ τέκνα τῆς, ὅτι: «τὸν

οὐδὲν συνειδῶτα φαῦλον καθ' ἑκάστην δεῖ προσιέναι τὴν ἡμέραν». Οὐδαμοῦ γίνεται λόγος παρὰ τοῦ ἱεροῦ Πατρός περὶ προηγουμένης «θεώσεως» καὶ «φωτισμοῦ τοῦ νοῦ». Αὐτὰ εἶναι μᾶλλον χαρίσματα καὶ καταστάσεις, πού ἀξιοῦνται οἱ πιστοὶ διὰ μέσου τῆς συχνῆς καὶ ἀξίας προσελεύσεως, παρὰ προϋποθέσεις διὰ τὴν προσέλευσιν.

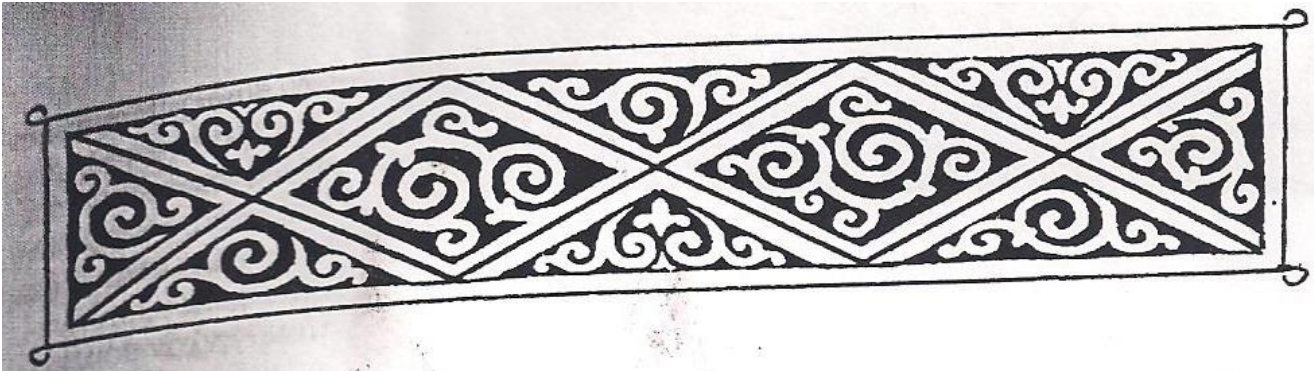
Παραπέμπω τὸν Σεβ. ἀρθρογράφον Σας εἰς τὸ ἔργον τοῦ Νεοφύτου τοῦ Κανσοκαλυβίτου: «Περὶ τῆς συχνῆς θείας Μεταλήψεως», κεφ. Α—Δ καὶ Γ', ὅπου ἀναφέρονται ὅλαι αἱ προϋποθέσεις διὰ μίαν ἀξίαν προσέλευσιν εἰς τὸ μυστήριον, χωρὶς οὐδαμοῦ νὰ σημειῶνται τὰ περὶ «φωτισμοῦ» καὶ «θεώσεως».

Μιὰ τέτοια διδαχὴ ἄλλως τε ἐκθέτει καὶ τοὺς λειτουργοὺς τοῦ μυστηρίου ὡς ἀναξίως προσερχομένους, ἀφοῦ, ὡς γνωστόν, θέωσις καὶ φωτισμός παρ' αὐτοῖς εἶναι κάτι τὸ σπάνιον! Ἐκτὸς θεβαίως ἐὰν ἐννοῆ κάτι ἄλλο ὁ Σεβ. γράφων τοὺς ὄρους αὐτούς, ὁπότε θὰ ἀναμείνωμεν τὴν σχετικὴν διευκρίνησιν, καθότι τὰ γραφέντα περὶ φωτισμοῦ, ὡς «ἀέντης μνήμης Θεοῦ» καὶ «ἐγκραταστάσεως τοῦ Χριστοῦ στὴν καρδιά» τυγχάνουν τελείως θεωρητικὰ καὶ ἐν προκειμένῳ διὰ τοὺς πιστοὺς μὴ χρήσιμα.

Μετὰ τιμῆς

ΘΕΟΔΩΡΗΤΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ
Καψάλα - Καρναὶ Ἱ. Ἁγίου Ὄρους

(ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ 15.7.1983)

Ο ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ ΤΗΣ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ ΧΡΙΣΤΟΥ*

Είς τό περιοδικόν «ΚΟΙΝΩΝΙΑ», δημοσιογραφικόν ὄργανον τῆς Πανελληνίου Ἐνώσεως Θεολόγων (τεύχη : Δεκ. 90, σ. 522-31 καί Ἰαν. 91, σ. 83-98), ἐδημοσιεύθη ἄρθρον τοῦ θεολόγου κ. Ἀποστ. Νικολαΐδη μέ τίτλον: « Ὁ Ἥλιος τῆς ἔσχατολογίας». Τό ἄρθρον ἀσχολεῖται μέ τήν δρᾶσιν ἢ μή τοῦ προφήτου Ἥλιου κατά τήν δευτέραν τοῦ Κυρίου παρουσίαν καί ἐγράφη, ὡς ἀναφέρει ὁ συγγραφεύς, « μέ βάση τήν Ἁγία Γραφή καί τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας» προκειμένου νά γίνη ἓνα « ξεκαθάρισμα τῶν παραστάσεων πού συνδέονται μέ τά ἔσχατα». Καί τοῦτο, διότι, ὡς σημειώνει, « στίς ἡμέρες μας ἡ ἔσχατολογική φαντασία ὀργιάζει, μέ ἀποτέλεσμα νά ἀσχολούμαστε περισσότερο μέ τόν ἀντίχριστο...παρά μέ τό Χριστό καί τήν Βασιλεία του...» (σ. 522). Δέν θά πρέπη ὅμως νά λησμονῆ ὁ ἀγαπητός κ. Νικολαΐδης, ὅτι κάτι ἀνάλογο εἶχε συμβῆ καί μέ τόν ἅγιον Χρυσόστομον, πού τόν κατηγοροῦσαν τινες ὅτι ἀσχολεῖται πολύ μέ τόν Διάβολον, πρὸς τούς ὁποίους ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς: « Ποιοῦμεν δέ τοῦτο, οὐκ ἐπειδή ἡδύς ἡμῖν ὁ περί τοῦ διαβόλου λόγος, ἀλλ' ἐπειδή ἀσφαλῆς ὑμῖν ἡ περί τούτου διδασκαλία· ἐχθρός γάρ ἐστι καί πολέμιος· μεγάλη δέ ἀσφάλεια τά τῶν ἐχθρῶν εἶδέναι σαφῶς».

Ὁ κ. Νικ. τονίζει ὅτι ὁ προφήτης Ἥλιος δέν πρόκειται νά ἔλθῃ πρό τῆς δευτέρας παρουσίας, νά κηρύξῃ πρὸς σωτηρίαν τῶν πιστῶν, ὡς πιστεύουν πολλοί, καθότι, « Ἡ ἐρμηνεία αὐτή στηρίζεται περισσότερο στήν ἀπόκρυφῃ γραμματεία, παρά στά ἐπίσημα κείμενα τῆς Ἐκκλησίας μας». (σ. 95).

Τονίζει ἐπίσης ὅτι « σύμφωνα μέ τά λόγια τοῦ Κυρίου, ὁ Ἥλιος δέν ἦλθε, οὔτε καί θά ἔλθῃ (αὐτό συνάγεται τουλάχιστον ἀπό τά λόγια τοῦ Κυρίου), ὡς τό αὐτό

* Δημοσιεύουμε μέ κάποια καθυστέρηση ἄρθρο τοῦ ἱερομονάχου Θεοδωρήτου Ἀγιορείτου, πού ἀποτελεῖ ἀπάντηση σέ παλαιότερο τοῦ συναδέλφου κ. Ἀπ. Νικολαΐδη στήν «Κοινωνία» (τεύχη: Δεκ. 90, σ. 522-31 καί Ἰαν. 91, σ. 83-98) καί ἐκφράζει τήν ἄλλη πλευρά τοῦ « Ἥλια τῆς ἔσχατολογίας».

Οἱ ἀναγνώστες θά ἔχουν ἔτσι τήν εὐκαιρία μᾶς πληρέστερης ἐπί τοῦ θέματος ἐνημέρωσης.

πρόσωπο μέ εκείνο πού ἔζησε ἐννέα περίπου αἰῶνες πρό Χριστοῦ». (αὐτ.). Ἡ προφητεία ἐπίσης τοῦ Μαλαχίου κεφ. 4,4-5 « Καί ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστελῶ ὑμῖν Ἡλίαν τόν Θεσβίτην, πρὶν ἢ ἔλθειν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ, ὅς ἀποκαταστήσει καρδίαν πατρός πρὸς υἱόν καὶ καρδίαν ἀνθρώπου πρὸς τόν πλησίον αὐτοῦ, μὴ ἔλθῶν πατάξω τὴν γῆν ἄρδην», δέν ἀναφέρεται στὴν δευτέραν παρουσίαν, ἀλλὰ στὴν πρώτην, τῆς γεννήσεως (σ. 96). Σημειωτέον ὅτι εἰς τὴν πρώτην παρουσίαν τοῦ Κυρίου ἀναφέρεται ὁ αὐτός προφήτης, γράφων: « ἰδοὺ ἐγὼ ἐξαποστέλλω τόν ἄγγελόν μου, καὶ ἐπιβλέπεται ὁδὸν πρό προσώπου μου...» (γ.1).

Ἐρημνεύων τὰ ἀνωτέρω Γραφικὰ κείμενα ὁ ἅγιος Χρυσόστομος καταλήγει εἰς τὰ ἀκριβῶς ἀντίθετα συμπεράσματα τοῦ κ. Νικολαΐδη! Γράφει: « Διότι αἱ μὲν Γραφαὶ ὁμιλοῦν διὰ δύο παρουσίας τοῦ Χριστοῦ· καὶ δι' αὐτὴν ἢ ὅποια ἐπραγματοποιήθη καὶ διὰ τὴν μέλλουσαν... Ἀλλὰ καὶ οἱ προφήται ὑπενθυμίζουν καὶ τὰς δύο. Τῆς μιᾶς λοιπόν, δηλαδὴ τῆς δευτέρας, θά εἶναι, λέγουν, πρόδρομος ὁ Ἡλίας, διότι τῆς μὲν πρώτης πρόδρομος ἐγένετο ὁ Ἰωάννης, τόν ὅποιον ὁ Χριστός ὠνόμαζε καὶ Ἡλίαν, ὅχι ἐπειδὴ ἦτο ὁ Ἡλίας, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπραγματοποιεῖ τὸ ἔργον ἐκείνου. Ὅπως ἀκριβῶς δηλαδὴ ἐκεῖνος θά γίνει πρόδρομος τῆς δευτέρας παρουσίας, ἔτσι καὶ αὐτός ὑπῆρξε πρόδρομος τῆς πρώτης. Οἱ γραμματεῖς ὅμως συγχέοντες αὐτὰ καὶ παραπλανοῦντες τόν λαόν, ἔκαμνον λόγον πρὸς αὐτόν μόνον διὰ τὴν δευτέραν παρουσίαν καὶ ἔλεγον, ὅτι ἐάν αὐτός εἶναι ὁ Χριστός, ἔπρεπε νά ἦρχετο πρὶν ἀπὸ αὐτόν ὁ Ἡλίας. Διὰ τοῦτο καὶ οἱ μαθηταὶ ἐρωτοῦν· « Πῶς οἱ γραμματεῖς λέγουν, ὅτι πρέπει ὁ Ἡλίας νά ἔλθῃ πρῶτος;» Διὰ τοῦτο καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἀποστείλαντες ἀνθρώπους των πρὸς τόν Ἰωάννην τόν ἠρώτουν· « Μήπως σύ εἶσαι ὁ Ἡλίας; » μὴ κάμνοντες πουθενά λόγον διὰ τὴν πρώτην παρουσίαν.

Ποία λοιπόν εἶναι ἡ ἀπάντησις πού ἔδωσεν ὁ Χριστός; Ὅτι ὁ μὲν Ἡλίας θά ἔλθῃ τότε πρὶν ἀπὸ τὴν δευτέραν παρουσίαν του· καὶ τώρα δέ ἦλθεν ὁ Ἡλίας, ὀνομάζων ἔτσι τόν Ἰωάννην. Αὐτός ὁ Ἡλίας ἦλθεν. Ἐάν δέ θέλῃς τόν Θεσβίτην, θά ἔλθῃ. Διὰ τοῦτο καὶ ἔλεγεν· « Ὁ μὲν Ἡλίας θά ἔλθῃ καὶ θά τακτοποιήσῃ ὅλα» Ποῖα ὅλα; Αὐτὰ ἀκριβῶς διὰ τὰ ὅποια ἔλεγε ὁ προφήτης Μαλαχίας. Διότι λέγει: «Θ' ἀποστείλω εἰς σᾶς τόν Ἡλίαν τόν Θεσβίτην, ὁ ὅποιος θά ἀποκαταστήσῃ τὴν καρδίαν τοῦ πατρός πρὸς τόν υἱόν του, διὰ νά μὴ ἔλθῃ καὶ ἐξολοθρεύσω τὴν γῆν ἐκ θεμελίων». Βλέπεις ἀκριβῆ-αν προφητικῶς λόγου; Διότι, ἐπειδὴ ὁ Χριστός ὠνόμασε τόν Ἰωάννην Ἡλίαν, λόγῳ τῆς ὁμοιότητος τοῦ ἔργου του, διὰ νά μὴ νομίσης ὅτι τὸ ἴδιο νόημα ἔχουν τώρα τὰ λόγια τοῦ προφήτου, προσέθεσε καὶ τὴν πατρίδα του, λέγων « τόν Θεσβίτην» ἀσφαλῶς ὁ Ἰωάννης δέν ἦτο Θεσβίτης. Μαζί δέ μ' αὐτό προσθέτει καὶ ἄλλο χαρακτηριστικόν γνώρισμα, λέγων, « διὰ νά μὴ συμβῆ νά ἔλθῃ καὶ καταστρέψῃ ἐκ θεμελίων τὴν γῆν », δηλώνων μέ τὰ λόγια αὐτὰ τὴν φοβεράν δευτέραν παρουσίαν του· διότι κατὰ τὴν πρώτην δέν « ἦλθε διὰ νά πατάξῃ τὴν γῆν »· καθ' ὅσον λέγει· «δέν ἦλθα διὰ νά κρίνω τόν κόσμον, ἀλλὰ διὰ νά σώσω τόν κόσμον». Αὐτό λοιπόν τό εἶπε διὰ νά δηλώσῃ ὅτι ὁ Θεσβίτης θά ἔλθῃ πρὶν ἀπὸ τὴν δευτέραν παρουσίαν του, κατὰ τὴν ὁποίαν θά γίνῃ ἡ κρίσις. Συγχρόνως δέ διδάσκει καὶ τὴν αἰτίαν τῆς παρουσίας του. Ποία δέ εἶναι ἡ αἰτία αὐτή; Διὰ νά πείσῃ, ἀφοῦ ἔλθῃ, τοὺς Ἰουδαίους νά πιστεύσουν εἰς τόν Χριστόν, ὥστε νά μὴ ἐξολοθρευθοῦν ὅλοι ριζικῶς, ὅταν θά ἔλθῃ ὁ Χριστός. Διὰ τοῦτο λοιπόν καὶ ὁ Κύριος τοὺς ὑπενθυμίζει αὐτό, λέγων, «καὶ θά τακτοποιήσῃ ὅλα», δηλαδὴ θά ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν ὀρθὴν πίστιν τοὺς τότε εὐρισκομένους Ἰουδαίους. Διὰ τοῦτο καὶ τό ἀνέφερε μέ πάρα πολύ μεγάλη ἀκριβείαν. Δέν εἶπε δηλαδὴ, θ' ἀποκαταστήσῃ τὴν καρδίαν τοῦ υἱοῦ πρὸς τόν πατέρα του, ἀλλὰ « τοῦ πατρός πρὸς τόν υἱόν του». Διότι, ἐπειδὴ οἱ Ἰουδαῖοι ἦσαν πατέρες τῶν ἀποστόλων, λέγει αὐτό, ὅτι θά ὁδηγήσῃ εἰς τό νά πι-

στεύσουν εἰς τὰς ἀληθείας τῶν υἱῶν των, δηλαδή τῶν ἀποστόλων, τὰς καρδίας τῶν πατέρων, δηλαδή τὴν διάνοιαν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ γένους. « Σᾶς λέγω δέ ὅτι ὁ Ἥλιος ἤδη ἦλθε καὶ δὲν τὸν ἀνεγνώρισαν, ἀλλὰ τοῦ ἐπροξένησαν ὅσα κακὰ ἠθέλησαν. Ἔτσι καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου πρόκειται νὰ πάθῃ πολλὰ ἀπ' αὐτοῦς. Τότε ἀντελήφθησαν ὅτι μέτὰ λόγια τοῦ αὐτῶ ἐννοοῦσε τὸν Ἰωάννην » (Ὁμιλία ΝΖ εἰς τὸν Ματθαῖον, § 1).

Μετὰ τοὺς ἀνωτέρω λόγους τοῦ ἁγίου Ἰωάννου γίνεται ὀλοφάνερο, ὅτι ὁ κ. Νικολ. δὲν ἐχρησιμοποίησε καλῶς τὸν πλοῦτον τῆς πατερικῆς γραμματείας, γι' αὐτὸ καὶ κατέληξε σὲ ἀντιπαραδοσιακὰ συμπεράσματα.

Κατωτέρω παραθέτομεν γνώμας ἁγίων πατέρων καὶ Ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων, οἱ ὅποιοι ἀποδέχονται τὸν προφήτην Ἥλιαν ὡς πρόδρομον τῆς δευτέρας τοῦ Χριστοῦ παρουσίας.

1. «... οὐχὶ τῆς φοβερᾶς καὶ μεγάλης ἡμέρας τοῦτ' ἔστι τῆς δευτέρας παρουσίας αὐτοῦ, πρόοδον γενήσεσθαι τὸν Ἥλιαν νοήσομεν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ κεκηρυχέναι; - Μάλιστα, ἀπεκρίνατο». (Ἁγ. Ἰουστίνου Μάρτυρος, Διάλογος πρὸς Τρύφωνα, ΒΕΠΕΣ, 3, 251).

2. « Τῶν γὰρ ἐξήκοντα δύο ἐβδομάδων πληρωθεισῶν καὶ Χριστοῦ παραγενομένου καὶ τοῦ Εὐαγγελίου ἐν παντί τόπῳ κηρυχθέντος, ἐκκενωθέντων τῶν καιρῶν μία ἐβδομάς περιλειφθήσεται ἑσχάτη, ἐν ἧ παρέσται Ἥλιος καὶ Ἐνώχ καὶ ἐν τῷ ἡμίσει αὐτῆς ἀναφανήσεται « τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως » ὁ ἀντίχριστος ». Μίαν μὲν οὖν ἐβδομάδα εἰπῶν, τὴν ἐσχάτην τὴν ἐπὶ τῷ τέρατι τοῦ σύμπαντος κόσμου ἐσομένην ἐπ' ἑσχάτων ἐσήμανεν, ἧς ἐβδομάδος τὸ μὲν ἡμισυ λήμψονται οἱ δύο προφῆται Ἐνώχ καὶ Ἥλιος... ἀναγκαίως δεῖ τοὺς προδρόμους αὐτοῦ πρώτους φανερωθῆναι, καθὼς διὰ Μαλαχίου τοῦ ἀγγέλου φησὶν· «πέμψω ὑμῖν Ἥλιαν τὸν Θεσβίτην... τὴν γῆν ἄρδην».. Οὗτοι συμπαραγενομένοι κηρύξουσιν τὴν μέλλουσαν ἔσεσθαι ἀπ' οὐρανῶν Χριστοῦ ἐπιφάνειαν ». (Ἁγιος Ἰππόλυτος, Εἰς τὸν Δανιήλ, ΒΕΠΕΣ, 6, 96 καὶ περὶ Χριστοῦ καὶ ἀντιχριστοῦ, αὐτ. σ. 211/2).

3. « Ἀπόδειξις ἡμερότητος καὶ ἀνεξικακίας Θεοῦ, τὸ καὶ Ἥλιαν ἡμῖν τὸν Θεσβίτην προαναλάμψαι κατὰ καιροῦς, ὅτι παρέσται λοιπὸν ὁ κριτῆς, τοῖς ἀνά πᾶσαν τὴν οἰκουμένην προαγγέλλοντα ».

« Ἄλλ' ὥσπερ αὐτός (ὁ πρόδρομος) διεκήρυττε λέγων· «ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους τοῦ Θεοῦ ἡμῶν» οὕτω καὶ ὁ θεσπέσιος Ἥλιος ἐγγύς ὄντα διακηρύξει τότε, καὶ ὅσον οὐδέπω παρεσόμενον, « ἵνα κρινῆ τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ » (Ἁγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, Ρ. ὁ. 72, 361ῖ, 364Α).

4. « τηρεῖται γὰρ εἰς τὴν ἐσχάτην ἡμέραν τὸ λείψανον· σωθήσονται γὰρ καὶ αὐτοὶ (οἱ χοϊκώτερον ζῶντες) διὰ Ἥλιου τοῦ προφήτου » (Μέγας Ἀθανάσιος, ΒΕΠΕΣ, 32,233).

5. « Πρὶν δέ ταῦτα γενέσθαι, ἀποστέλλει ὁ Κύριος Ἥλιαν τὸν Θεσβίτην καὶ τὸν Ἐνώχ, ὡς εὐσπαγγνος, ὅπως αὐτοὶ γνωρίσωσιν εὐσέβειαν τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων ». (Ἁγ. Ἐφραίμ ὁ Σῦρος, Λόγος εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου).

6. « ἀποσταλήσεται δέ Ἐνώχ καὶ Ἥλιος ὁ Θεσβίτης καὶ ἐπιστρέψουσιν τὰς καρδίας πατέρων ἐπὶ τέκνα, τοῦτέστι τὴν συναγωγὴν ἐπὶ τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν καὶ τὸ τῶν Ἀποστόλων κήρυγμα, καὶ ὑπ' αὐτοῦ ἀναιρεθήσονται ». (Ἁγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, Ρ. ὁ. 94, 1217).

7. « Διὰ τοῦτο ὀλίγοι οἱ μέλλοντες στήναι (ἐπὶ ἀντιχριστοῦ). Διὰ τοῦτο Ἥλιος καὶ Ἐνώχ· οὐκ οἶδαμεν εἰ καὶ ὁ θεολόγος καὶ εὐαγγελιστής, ἀρωγοὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀσθενείας καὶ πρωτοστάται καὶ ἀθλοφόροι τῆς ὑπὲρ ὁμολογίας Χριστοῦ νίκης. Διὰ

τοῦτο κολοβωθήσονται αἱ ἡμέραι τῆς ἀνάγκης ἐκείνης τῇ ἐπιφανείᾳ τοῦ Χριστοῦ ἀναιρουμένης».

(ᾠ. Θεόδωρος Στουδίτης; Ρ.ῥ. 99, 1033).

8. « Εἰ δέ τις ἐριστικῶς τε καὶ προπετῶς ἀκροώμενος τὰς ἱεράς ταύτας φωνάς τε καὶ μαρτυρίας, ἀκαίρως δῆθεν συλλογιζόμενος εἶποι, ὅτι πρὸς τό καταγγεῖλαι (ὁ Ἰωάννης ὁ θεολόγος) τὴν δευτέραν τοῦ Χριστοῦ παρουσίαν) κατελείφθη ζῶν ἐν σαρκί μετὰ Ἐνώχ καὶ Ἡλία, ἀκουέτω, ὅτι περὶ μόνους αὐτὸς οὗτος διὰ τῆς Ἀποκαλύψεως ἐκείνους ἐκ προσώπου Κυρίου λέγει, τοὺς δύο μάρτυρας γενέσεσθαι ὁ Ἐνώχ καὶ Ἡλίαν, τοιάδε φάσκων· « καὶ δώσω τοῖς δυσὶ μάρτυσί μου, καὶ προφητεύουσιν ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἑξήκοντα» (ᾠ. Θεοφύλακτος Βουλγαρίας, Ρ.ῥ. 126, 148).

9. ...« ἔτι μετὰ σώματος τὴν τελευταίαν Χριστοῦ προφθάνεις ἔλευσιν, ἔνδοξε τῆς μετανοίας παντὶ τῷ κόσμῳ κήρυξ ἐσόμενος...» (ᾠ. Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός, ἐκ τῆς ἀκολουθίας του εἰς τὸν προφήτην).

10. « Πᾶσα ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία κοινῶς δοξάζει, ὅτι ὁ προφήτης Ἡλίας θέλει ἔλθει κατὰ τὴν δευτέραν τοῦ Χριστοῦ παρουσίαν· δι' ὃ καὶ εἰς τὴν ἐτήσιον αὐτοῦ μνήμην ἀναφέρει τοῦτο εἰς πολλὰ μέρη τῶν ἀσματικῶν αὐτοῦ τροπαρίων»· «...ὅτι τῆς μὲν συντελείας τοῦ κόσμου, σημεῖον θέλει εἶναι ὁ ἀντίχριστος καὶ ὁ Ἡλίας, οὐχὶ δέ καὶ τῆς τοῦ Χριστοῦ παρουσίας, διατὶ αὐτὴ θέλει γένη αἰφνιδία καὶ ἄδηλος». (ᾠ. Νικόδημος Ἀγιορείτης, εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῆς Α' Θεσσ., Κεφ. Ε, στιχ. 3 καὶ σημ. 3).

11. « Προφητεύει δέ (ὁ Μαλαχίας) περὶ τῆς ἡμέρας τῆς κρίσεως καὶ τῆς τοῦ σωτῆρος ἐπιλάμψεως, καὶ πρὸ τῆς παρουσίας τοῦ σωτῆρος ἀποστέλλεσθαι τὸν Ἡλίαν σημαίνει» (Εὐσέβιος Νεοκαισαρείας, ΒΕΠΕΣ, 28, 306).

12. « Ἐγὼ ἀποστελῶ ὑμῖν Ἡλίαν τὸν Θεοσίτην καὶ σημαίνων τὸν καιρὸν ἐπήγαγε· πρὶν ἔλθειν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ, τὴν τῆς δευτέρας παρουσίας ὠνόμασε...» (Θεοδώρητος Κύρου, Ρ.ῥ. 83,52).

13. « Λέγεται δυνάμει Ἡλίας ὁ Ἰωάννης καὶ ὡς πρόδρομος γεγονώς τῆς πρώτης τοῦ Χριστοῦ παρουσίας, ὡς καὶ ὁ Θεοσίτης τῆς δευτέρας» (ᾠ. Ροιγένης, ΒΕΠΕΣ, 15,17).

14. « Ὁ εἰς οὐρανοὺς ἀναληφθεὶς ὑπὸ πυρίνου ἄρματος Προφήτης Ἡλίας δέν ἀπέθανε. Θά ἔλθῃ ὀλίγον πρὸ τῆς Δευτέρας παρουσίας, ἵνα πολεμήσῃ κατὰ τοῦ ἀντιχρίστου καὶ ἐπαναφέρῃ πολλοὺς πεπλανημένους Ἰουδαίους εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν. Ὁ Κύριος βεβαιοῖ τοῦτο ρητῶς». Ὁ π. Ἰωὴλ Γιαννακόπουλος ἐρμηνεύων τὸ Μαλαχ. 4, 4-5,

Τὰ ἀνωτέρω εἶναι ἱκανὰ διὰ ν' ἀποδείξουν, ὅτι δέν ἀποτελεῖ « σύγχρονη ἀντίληψη τῆς ὀρθόδοξης παράδοσης», ὡς γράφει ὁ κ. Νικολ. (σ.95), ἡ πίστις εἰς τὴν προδρομικὴν ἀποστολὴν τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ πρὸ τῆς δευτέρας Παρουσίας.

Ἱερομόναχος Θεοδώρητος
Ἱερὸν Ἡσυχαστήριον Εὐαγγελισμοῦ-Πάρου

ΡΑΣΟ ΚΑΙ «ΕΠΙΣΤΗΜΗ» ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΑΘΩΝΙΚΟΥ ΖΗΛΩΤΙΣΜΟΥ

Ο πατριάρχης Βαρθολομαῖος διά τῆς ὄλης διαγωγῆς του ἔχει ἀποδείξει σαφῶς καί πολυτρόπως ὅτι κηρύσσει «γυμνῇ τῇ κεφαλῇ» αἵρεσιν, ἐνῶ ταυτόχρονα καθυβρίζει τήν μοναδικότητα τῆς Ὁρθοδοξίας καί τήν διδαχὴν τῶν ἁγίων αὐτῆς Πατέρων ὡς καί αὐτούς τούς ἰδίους!

Ἄρκει νά ἀναφέρωμεν τήν ἀντικανονικὴν ἀναγνώρισιν τῶν αἰρετικῶν Μονοφυσιτῶν (Σαμπεζύ 1990) καί τῶν αἰρετικῶν Οὐνιτῶν καί παπικῶν στό Λίβανο τό 1993.

Τό 1995 συλλειτουργεῖ στό Βατικανό μέ τόν πάπαν ὑπογράφας ἐν συνεχείᾳ κοινήν δήλωσιν μετ' αὐτοῦ κατά τήν ὁποίαν «ἔχουν ἀμφότεραι αἱ ἐκκλησίαι τῶν ἱερωσύνων, μυστήρια καί εἶναι ἀδελφαί ἐκκλησίαι»!

Ἔτσι ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία ἐντέλλεται διά τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου νά λέγουν οἱ Χριστιανοί «ὄλοις τοῖς αἰρετικοῖς ἀνάθεμα», ὁ κ. Βαρθολομαῖος πράττει ἀκριβῶς τό ἀντίθετον, ἀναγνωρίζων αὐτούς ὡς μέλη τίμια τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ!

Τέλος στήν θρονικὴν ἑορτήν τοῦ Φαναρίου (30.11.98), προσφωνῶν τήν παπικὴν ἀντιπροσωπείαν, ἀνεγνώρισε ὑπευθύνους διά τό σχίσμα παπικούς καί Ὁρθοδόξους, προσθέσας καί τά ἐξῆς βλάσφημα: **«Οἱ κληροδοτήσαντες εἰς ἡμᾶς τήν διάσπασιν προπάτορες ἡμῶν, ὑπῆρξαν ἀτυχῇ θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὄφρους καί εὐρίσκονται ἤδη εἰς χεῖρας τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ»** (Ἐκκλ. Ἀλήθεια, 16.12.98).

Συνεπῶς κατ' αὐτόν ΟΛΟΙ οἱ ἅγιοι Πατέρες ἀπό τήν ἐποχὴν τοῦ τελικοῦ σχίσματος (1054) μέχρι σήμερα, οἱ ἀγωνισθέντες διά τήν παραμονήν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τήν ἀλήθειαν καί ἀρνηθέντες τήν ὑποταγὴν τῆς εἰς τήν παπικὴν αἵρεσιν, ὑπῆρξαν θύματα τοῦ Διαβόλου!!

Γιά νά μὴν ἀναφερθοῦμε στίς λοιπές κατά τοῦ Ἑλληνισμοῦ βλασφημίες του καί τὰς ὑπὲρ τῶν ὑβριστῶν τοῦ Χριστοῦ ἀνακοινώσεις του, ὡς συνέβη ἐσχάτως μέ τό ἄθλιον ἔργον τοῦ βλασφήμου Ἀνδρουλιδάκη.

Κατόπιν τούτου πολὺ δικαίως καί καθήκοντος οἱ Ζηλωταὶ Ἁγιορεῖται Πατέρες ἔχουν διακόψει τό μνημόσυνον αὐτοῦ καί τῶν προκατόχων του Δημητρίου καί Ἀθηναγόρου, ὡς βαδισάντων τήν ἰδίαν ἀκριβῶς πορείαν μέ αὐτόν.

Πῶς λοιπόν μετὰ ἀπό τοιαύτας πατριαρχικὰς κακοδοξίας νά μὴν εἶναι λίαν ἀτυχῆς ἡ ἀπόφασις τῆς Ἱ. Κοινότητος νά ζητήσῃ προσφάτως τήν ἐπὶ τοῦ σοβοῦντος θέματος τῶν Ζηλωτῶν τήν ἀρωγὴν τῆς Νομικῆς ἐπιστήμης, προκειμένου νά προετοιμάσῃ τόν κατ' αὐτῶν διωγμὸν τῆς;

Τό Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον ἀπεμπολεῖ δεκαετίες τώρα τήν πίστιν καί τὰς Παραδόσεις τῆς Ὁρθοδοξίας καί οἱ ἐν ἐξουσίᾳ ὄντες Ἁγιορεῖται προσπαθοῦν νά φιμώσουν κάθε φωνὴν ἀντιδράσεως. Ὅτι ἀπεμπολεῖται ἡ πίστις τῶν Πατέρων μας, ἄρκει νά τούς ὑπενθυμίσωμε τήν παναγιορειτικὴν Προκήρυξιν τοῦ 1964, τήν ὁποίαν ὑπέγραψαν οἱ λογάδες Καθηγούμενοι ἱερομόναχοι καί Μοναχοὶ τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Αἰτία τῆς κυκλοφορίας τῆς ἦτο ἡ συνάντησις Ἀθηναγόρα πάπα εἰς Ἱεροσόλυμα (5.1.64). Μεταξύ τῶν ἄλλων ἐγγράφοντο εἰς αὐτήν καί τά ἐξῆς:

«...Ἀποκηρύσσομεν τά τοιαῦτα φιλενωτικά συνθήματα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καί τῶν συνεργατῶν του... Ἐάν οἱ Καθολικοὶ καί οἱ λοιποὶ αἰρετικοὶ θέλουν νά ἐπιστρέψουν εἰς τήν Ὁρθοδοξίαν, νά ἔλθουν αὐτοὶ προσπίπτοντες καί ζητοῦντες τό ἔλεος, ἀσπαζόμενοι εἰς τό ἀκέραιον τὰ δόγματα καί Παραδόσεις τῆς ἀμωμήτου Ὁρθόδοξου ἡμῶν πίστεως καί ὄχι νά τρέχωμε ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι πρὸς τούς αἰρετικούς.

Ποιοῦμεν ἐκκλησίαν πρὸς τόν Οἰκουμενικὸν ἡμῶν Πατριάρχην νά παύσῃ ἐξακολουθῶν τὰς φιλενωτικὰς του ἐνεργείας, καθ' ὅσον, ἐάν συνεχίσει, **θ' ἀποκηρύξωμεν καί αὐτόν»!** (Ὁρθ. Τύπος, Μάρτ. 64).

Ἐπίσης τό 1970 Καθηγούμενοι, ἱερομόναχοι καί Μοναχοὶ ἀποπέλλουν μακράν καί ἔντονον διαμαρτυρίαν πρὸς τήν Σύνοδον τοῦ ἀρχιεπ. Ἱερωνύμου, εἰς τήν ὁποίαν μεταξύ τῶν ἄλλων γράφουν:

«Ἡ μεθ' Ὑμῶν ἐφεξῆς ἐκκλησιαστική κοινω­νία δημιουργεῖ ἐν ἡμῖν ἰσχυροτάτην κρίσιν συνειδήσεως, ἐφ' ὅσον παρά τὰς ἀνωτέρω ἀντι­κανονικάς ἐνεργείας τοῦ πατριάρχου καί τῶν συνεργατῶν του, ἐξακολουθεῖτε τήν μετ' αὐτοῦ ἀβρόφρονα συνεργασίαν καί συμπόρευσιν...

Περαίνοντες ἐπιθυμοῦμεν καί αὖθις, μετὰ τήν ἐν ἔτει 1964 γενομένην ἡμετέραν Προκήρυξιν, νά δηλώσωμεν Ὑμῖν καί πᾶσιν, ὅτι «οὐκ ἀρνησόμεθα τήν φιλίην Ὁρθοδοξίαν» ἔστω καί ἂν μυριάκις θανάτῳ παραδοθῶμεν. Προσπάθεια δέ ἐπιβολῆς κοινοῦ ἑορτασμοῦ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν αἰρετικῶν ομάδων τῆς Δύσεως, θά εὖρη ἡμᾶς σφόδρα ὑπε­ναντίους, πολλῶ δέ μᾶλλον τυχόν ἔνωσις μετ' αὐτῶν *de facto*». (Ὁρθ. Τύπ. 20 Σέπτ. 70).

Τελικῶς ἐπικρατεῖ «ἡ διακοπή τοῦ μνημοσύ­νου τοῦ Πατριαρχικοῦ Ὄνόματος», ἐνῶ στήν Ἑλλαδική Ἐκκλησία παρατηρεῖται «ἀνησυχη­τική μετὰστασις μεγάλου ἀριθμοῦ πιστῶν πρός τόν Παλαισημερολογισμόν, ὡς ἐκ τῆς χλιαρᾶς στάσεώς της ἔναντι τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κων/λεως». (Βλ. Ἐπιστολή τῆς Ἱ. Κοινοτήτος πρός τὰς 20 Ἱ. Μονάς (5 Σέπτ. 70).

Ἡ ὥραία ὅμως αὐτή εἰκὼν τῆς ἀντιδράσεως ἄλλαξε τελείως μετὰ τόν θάνατον τοῦ Ἀθη­ναγόρου. Καί ἐνῶ ὁ διάδοχός του Δημήτριος ἠκολούθησε ἐν πᾶσι τήν «**ἀγίαν καί μεγάλην γραμμὴν τοῦ μεγάλου προκατόχου**» του, τό μνημόσυ­νόν του δέν διεκόπη, ὡς δέν διεκόπη καί τοῦ νῦν πατριάρχου Βαρθολομαίου.

Καί ἐνῶ ὁ ἕνας ἦτο χειρότερος τοῦ ἄλλου, οἱ Ἀγιορεῖται ἐσίγησαν καί σιγοῦν, παρά τὰς συ­νεχεῖς προδοσίας καί ὕβρεις τοῦ Φαναρίου. Βε­βαίως κατά καιρούς γράφουν πρός τόν πατριάρ­χην διαμαρτυρίας τινάς πρός τό θεαθῆναι, ἀφοῦ ἐκεῖνος μετὰ ἀπό κάθε διαμαρτυρία τους γίνεται χειρότερος **αὐτοί δέ σιωπηλότεροι...**

Ὅποια ὄντως ἐντροπή καί πῶσις διά τόν Ἀγιορειτικόν Μοναχισμόν μέ τό ἔνδοξον παρελ­θόν του! Καί ἐνῶ θά ἔπρεπε νά χαίρουν διότι ἄλλοι ἀγιορεῖται ἀντιδροῦν κατά τρόπον πατερι­κόν πρός τὰς κακοδοξίας τοῦ Φαναρίου, διασώ­ζοντες οὕτω τό γόντρον τοῦ ἱεροῦ Τόπου καί τόν τίτλον του ὡς «Ἀκροπόλεως τῆς Ὁρθο­

δοξίας», αὐτοί κάθε χρόνο γίνονται καί χειρότε­ροι συνεχίζοντες τόν διωγμόν κατά παντός ζηλωτοῦ, ὑπέικοντες τῇ σχετικῇ διαταγῇ τοῦ ἐν Φαναρίῳ προΐσταμένου τους...

Οὕτω προσφάτως ἡ Ἱ. Κοινότης τοῦ Ἱ. Ἀθωνος προσέτρεξε στά δεκανίκια τῆς Νομικῆς Ἐπιστή­μης, πιστεύουσα ὅτι θά πληξεί ἔτι πλέον τόν Ζηλωτισμόν μέ τήν βοήθειάν της. Ἦλπιζε ὅτι ἡ «Γνωμοδότησι» τῶν κ.κ. **Σπ. Τρωϊάνου**, ὁμοι. Καθηγητοῦ, **Χαρ. Παπαστάθης**, Καθηγητοῦ ἐν Θεσ/κῇ καί **Δ. Καραγιαννακίδης**, Δρ. Ν. θά συνιστοῦσε ἐν ἀκόμῃ ὄπλον κατά τῶν σεμνῶν ἀθλητῶν τῆς πατρώας εὐσεβείας.

Στίς 126 σελίδες τῆς «Γνωμοδοτήσεως» ἐνθα περιγράφεται τό ἱστορικό τῆς ἀντιδράσεως τῆς Ἱ. Μονῆς Ἐσφιγμένου ἀπό τό 1972 μέχρι σήμε­ρα, παρατηρεῖται μία ἀντιεπιστημονική πολυλογία, καί τό κυριώτερον, προσπάθεια ὑπεκφυγῆς καί τελικῶς διαστροφῆς τῆς οὐσίας τοῦ θέματος.

Ἐνῶ θά ἔπρεπε νά ἐξετάσουν ἕνα ζήτημα καί μόνον εἰς βάθος, ἐάν δηλαδή ἡ Μονή Ἐσφιγμένου Κανονικῶς ἢ ἀντικανονικῶς διέκο­ψε τό μνημόσυ­νον τοῦ πατριάρχου, καί συνεπῶς καί οἱ λοιποὶ Ζηλωταί, ταλαιπωρεῖ τόν ἀνα­γνώστη τους μέ δευτερευούσης φύσεως θέματα, ἀποφεύγοντες συστηματικῶς νά εἶπουν ἔστω καί μίαν λέξιν διά τὰς κακοδόξους ἐνεργείας τῶν πατριαρχῶν τῆς ὑπ' ὄψει περιόδου! (1972-2002).

Ὅταν δέ τελικῶς στήν σελ. 46 ἐξ. ἀσχολοῦν­ται μέ τήν ἐνότητα: «Σχίσμα καί παρασυναγωγή - τό ζήτημα τοῦ 15 Κανόνος τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου» τά συμπεράσματά τους εἶναι τελείως ἀναληθῆ, ἀντικανονικά καί ἀντιεπιστημονικά.

Θεωροῦν ἐν πρώτοις ὅτι δέν δίνονται οἱ Ζηλω­ταί Πατέρες νά ἐπικαλεσθῶν τόν ἀνωτέρω Κανό­να, διότι: α) Ὁ κανὼν ἀπέβλεπε «στήν δικαίωσι ὅλων ἐκείνων τῶν κληρικῶν πού εἶχαν ἀντιταχθῆ στοὺς εἰκονομάχους πατριάρχες, δι' αὐτό εἶναι πολ­λύ φυσικό νά δικαιολογῆ ὁ κανὼν 15 τήν ἀντίδρα­σί τους ἐναντίον τῆς αἰρετικῆς εἰκονομαχικῆς διδα­σκαλίας τῶν συγκεκριμένων πατριαρχῶν».

Ἐρωτῶμεν: Οἱ πατριάρχαι Ἀθηναγόρας, Δη­μήτριος καί Βαρθολομαῖος δέν ἐκήρυξαν αἰρέ­σεις προκατεγνωσμένας ὑπό τῶν ἀγίων Πατέ-

ρων; Αὐτός πού θά ἰσχυρισθῆ τό ἐναντίον ἢ θά ἀγνοῇ τήν πραγματικότητα, ἢ θά πιστεύῃ στόν Οἰκουμενισμόν ἢ τέλος θά στερῆται πάσης σοβαρότητας καί γνώσεως τοῦ θέματος. Καί ἐνῶ ὅλοι οἱ ἑρμηνευταί τῶν Ἱ. Κανόνων δικαιώνουν τούς διακόποντας πρό Συνοδικῆς διαγνώμης τό μνημόσυνον τοῦ αἰρετικά κηρύσσοντος, ἀποκαλοῦντες αὐτούς **σωτῆρας τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος**, οἱ κύριοι καθηγηταί τούς θεωροῦν **ἀντάρτες** καί τήν πράξιν τους **«ἀνταρσίαν»!**

Πρόκειται σαφῶς περί μεγάλης νομικῆς διαστροφῆς τῆς ἀληθείας, γενομένης ἐν ψυχρῶ πρός ἐπίτευξιν τοῦ ἐπιδιωκομένου σκοποῦ. Θλιβερόν σύμπτωμα τῆς ἐποχῆς μας ὅπου τά πάντα θυσιάζονται στόν βωμό τῆς σκοπιμότητος. Ὅτι τό ἀντικανονικόν καί ἀντιεπιστημονικόν συμπέρασμα τους ἐκυφορήθη σκοπίμως καί ψυχρῶς, **προκειμένου** νά παρουσιάσουν τό λευκό μαῦρο, **ἀποδεικνύεται** καί ἀπό τήν ἐπομένην **συμπερασματική** πρότασί τους.

«Ὁ Κανών 15 τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου δέν εἰσάγει τήν ἀνταρσία στους κόλπους τῆς Ἐκκλησίας καί οὔτε οἱ πιστοί -ἀτομικά ἢ ὁμαδικά- μποροῦν νά ὑποκαταστήσουν τήν Ἱ. Σύνοδο, νοσφιζόμενοι ἀρμοδιότητες καί ἐξουσίες πού ἀνήκουν σέ αὐτήν καί μόνον. (Βλ. τήν ἑρμηνεία τῶν ἀνωτέρω κανόνων στόν Nikodim Milas, Pravila κ.λπ. τόμ. II, S. Peterburg 1912, σσ. 305-9)».

(Γνωμοδότηση, σέλ. 48-9).

Ἐν πρώτοις οἱ 13 καί 14 κανόνες ἀναφέρονται σέ ἀδικαιολόγητες ἀποσχίσεις πρεσβυτέρων ἢ ἐπισκόπων, ἀφοῦ ἐγένοντο: «ὡς **δῆθεν** ἐπί ἐγκλήμασί τισι» ἢ «ἐγκλήματος **πρόφασιν** ποιούμενος».

Συνεπῶς πολύ ὀρθῶς οἱ κανόνες καταδικάζουν τάς ἀποσχίσεις αὐτάς, ἀφοῦ ἐγένοντο ἀδικαιολόγητες. Ποῖος ἐκέφρων δέν θά συμφωνήσει μαζί τους; Ὁ 15ος ὅμως κανών στό β' αὐτοῦ μέρος περιλαμβάνει τήν περίπτωση ὅπου ἡ ἀπόσχισις εἶναι δικαιολογημένη, ἀφοῦ ὁ ἐπίσκοπος κηρύσσει γυμνή τῇ κεφαλῇ αἵρεσιν, ὅπως ἐν προκειμένῳ τό Φανάρι ἐπί πολλὰς δεκαετίαι. Διατί ἀρνοῦνται τόν παραλληλισμόν τῆς εἰκονομαχικῆς περιόδου καί τῆς πολύ χειρο-

τέρας σημερινῆς οἰκουμενιστικῆς λαίλαπας; Αὐτό καί μόνον τούς καθιστᾷ ὑπόπτους καί «ἀθλοῦντας ἐκτός νύσσης».

Τοῦτο ἀποδεικνύεται καί ἀπό τήν ἑρμηνεία πού δίδουν στους κανόνας 13 καί 14, ἀποσιωπήσαντες τούς λόγους δι' οὓς οἱ ἀνωτέρω κανόνες καταδικάζουν τούς ἀντιδρώντας. Καί οἱ λόγοι εἶναι σαφῶς δικαιολογημένοι, ἀφοῦ ἡ ἀντίδρασις κατά τῶν προΐσταμένων στηρίζεται σέ ἀναποδείκτους προφάσεις.

Γράφοντες οἱ κ. καθηγηταί ὅτι οἱ ὑφιστάμενοι ἀπεμακρύνθησαν τῶν προΐσταμένων τους «γιά κάποια ἐγκλήματα» ἢ γιά «κάποια κατηγορία» καί γι' αὐτό εἶναι ἄξιοι καταδίκης, στόν ἀναγνώστην δημιουργεῖται ἡ ἐντύπωσις ὅτι κανέν ἐγκλημα ἢ κατηγορία δέν δικαιολογεῖ τήν ἀπόσχισιν αὐτήν, πράγμα 100% ἀντίθετον τοῦ πνεύματος τοῦ 13ου καί 14ου κανόνος, πολλῶ δέ μᾶλλον τοῦ 15, ὁ ὁποῖος ἐπαινεῖ διά ὠραιότητων λόγων τούς ἀποσχισθέντας ἀπό τούς «ψευδεπισκόπους» τους.

Καί διατί δέν ἀνεφέρθησαν οὐδόλως εἰς τόν 31ον Ἀποστ. Κανόνα ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τό θεμέλιον καί τήν βάση τοῦ ΙΕ' τῆς Πρωτοδευτέρας καί εἰς τόν ὁποῖον παραπέμπει καί ὁ Μίλας;

Διατί, τό καί σπουδαιότερον, κατεφρόνησαν τήν πλουσίαν ἐπί τοῦ προκειμένου **πράξιν τῆς Ἐκκλησίας**, ἡ ὁποία διαχρονικῶς ἀπό τόν δ' μέχρι τόν ιε' αἰῶνα, ἀπό τοῦ Ἀρείου μέχρι τῶν ἐνωτικῶν τῆς Φλωρεντίας, διασαλπίζει τήν πρό συνοδικῆς διαγνώμης ἔνστασιν καί ἀντίδρασιν τοῦ ὀρθοδόξου ποιμνίου;

Ἀπλούστατα διότι δέν συνέβαλλον πρός τόν σκοπόν τῆς «Γνωμοδότησης», ἡ ὁποία ἐγράφη ὄχι διά νά ὑπηρετήσῃ τήν ἀλήθειαν, ἀλλά νά πλήξῃ τούς ἐργάτας αὐτῆς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Ἀγιορειτικοῦ ζηλωτισμοῦ.

Ἐπίσης διατί νά παραπέμψουν τόν ἀναγνώστην στήν ἑρμηνείαν τῶν Ἱ. κανόνων τοῦ Milas, καί μάλιστα στήν δυσσεύρετη ρωσική ἔκδοσις τῆς Πειρουπόλεως τοῦ 1912, ὅταν τό ἱερόν Πηδάλιον τοῦ σοφοῦ ἀγίου Νικοδήμου εἶναι τόσον εὐχρηστον καί κοντά του;

Ἀλλά τό πλέον θαυμαστόν ἐν προκειμένῳ εἶναι ὅτι καί ὁ Milas **συμφωνεῖ** μέ τό Πηδάλιον

καί τήν στάσιν τῶν Ζηλωτῶν Πατέρων, διαψεύδων ἀνοικτιρμόνως τούς συντάκτας τῆς «Γνωμοδότησης». Παραθέτομεν κατωτέρω τήν ἐρμηνεία του στόν 15ον τῆς Πρωτοδευτέρας ἀπό τό Σερβικόν πρωτότυπον.

«Ὁ κανὼν οὗτος εἶναι συμπλήρωμα τοῦ ιγ' καί ιδ' κανόνος τῆς παρούσης συνόδου, ἐπιτάσσει δέ, ἵνα, ἐφ' ὅσον πρέπει νά ὑφίσταται ἡ σχέσις ἐκείνη τοῦ μέν πρεσβυτέρου πρὸς τόν ἐπίσκοπον, τοῦ δ' ἐπισκόπου πρὸς τόν μητροπολίτην, πολλῶ μᾶλλον δέον ὅπως ὑπάρχη ἡ τοιαύτη σχέσις πρὸς τόν πατριάρχην, εἰς ὃν τήν κανονικὴν ὑπακοήν χρεωστοῦσιν ἅπαντες: οἱ μητροπολίται, οἱ ἐπίσκοποι, οἱ πρεσβύτεροί τε καί οἱ λοιποὶ κληρικοί τοῦ περὶ οὗ πρόκειται πατριαρχείου.

Καθορίσας ταῦτα περὶ τῆς πρὸς τόν πατριάρχην ὑπακοῆς, ὁ κανὼν ποιεῖται γενικὴν παρατήρησιν καί ἐπὶ τῶν τριῶν (ιγ'-ιε') κανόνων, δι' ἧς λέγει, ὅτι τὰ ἐκδοθέντα προστάγματα ἰσχύουσι μόνον καθ' ἣν περίπτωσιν ὑπεισάγονται σχίσματα ἐνεκεν ἀναποδείκτων τινῶν παραβάσεων τοῦ πατριάρχου, τοῦ μητροπολίτου καί τοῦ ἐπισκόπου. Ἐάν ὅμως ἐπίσκοπός τις ἢ μητροπολίτης ἢ πατριάρχης ἄρξηται νά διακηρύττῃ δημοσίᾳ ἐπ' ἐκκλησίας αἰρετικὴν τινα διδαχὴν, ἀντικειμένην πρὸς τήν Ὁρθοδοξίαν, τότε οἱ προαναφερθέντες

(προενεχθέντες) κέκτληται **δικαίωμα ἅμα καί ΥΠΟΧΡΕΩΣΙΝ** νά ἀποτειχισθῶσι ΠΑΡΑΥΤΑ τοῦ ἐπισκόπου, μητροπολίτου καί πατριάρχου ἐκείνου, διό οὐ μόνον εἰς οὐδεμίαν θέλουσι ὑποβληθῆ κανονικὴν ποινήν, ἀλλὰ θέλουσι καί **ἐπαινεθῆ εἰσέτι**, καθ' ὅσον διὰ τούτου δέν κατέκριναν καί δέν ἐπανεστάτησαν ἐναντίον τῶν νομίμων ἐπισκόπων ἀλλ' ἐναντίον ψευδεπισκόπων καί ψευδοδιδασκάλων, οὔτε καί ἐγκατέστησαν τοιοῦτοτρόπως σχίσμα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἀλλ' ἀντιθέτως **ἀπῆλλαξαν τήν ἐκκλησίαν, ἐν ὧ ἡδυνήθησαν** (μέτρῳ) τοῦ σχίσματος καί τῆς διαιρέσεως». «Οἱ Κανόνες τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μεθ' ἐρμηνείας», τόμ. II, Novi Sad 189, σσ. 290-291.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω ἡ θλίψις μας εἶναι μεγάλη διὰ τήν ἐρμηνευτικὴν μέθοδον τῆς «Γνωμοδότησης», μέθοδον ἀναληθείας καί σκοπιμότητος πόρρω ἀπέχουσα τῆς ἐπιστημονικῆς δεοντολογίας. Ἡ χρῆσις ὅμως τῶν ἀνωτέρω μεθόδων καθὼς καί ἡ συνεχιζομένη διώξις ὑπὸ τῆς Ἱ. Κοινότητος παντός κατὰ τῆς αἰρέσεως ἀντιδρῶντος, οὐδέν ἕτερον κατορθώνει, παρά διὰ μίαν εἰσέτι φοράν νά φέρῃ εἰς φῶς τό δίκαιον καί ἀληθές τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος τοῦ ζηλωτισμοῦ στόν ἱερόν Ἄθωνα.

Ἱερομόναχος Θεοδώρητος Ἀγιορείτης

Διάλογος με ζηλωτὰς

Κύριε Διευθυντά,

Χαίρετε ἐν Κυρίῳ.

Ὁ ἀγαπητὸς μοι π. Μάξιμος σχολιάζων τὸ ἄρθρο μου περὶ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας συμπεραίνει ὅτι: «ἄρκετὰ καλὰ τὰ λέει ὁ πατὴρ Θεοδώρητος τὰ κατὰ τοῦ νέου ἡμερολογίου...». Ἐχει, ὁμως, μερικὲς ἀπορίες, στίς ὁποῖες ἀπαντῶ διὰ τῆς παρούσης.

1. Ἀπορεῖ διὰ τὰς πολλὰς παρατάξεις τοῦ παλαιοῦ καὶ ἐρωτᾷ σὲ ποία θὰ σωθῇ. Ἡ ἀπάντησις εἶναι ἀπλή. Χιλιάκις προτιμότερον νὰ ἀκολουθῆ μία ἐκ τῶν ὑπαρχουσῶν Συνόδων, παρά νὰ μνημονεύῃ αἰρετικῶν πατριάρχων. Ἡ διαφορὰ ἄβυσσος πολλή! Καὶ νὰ μὴ ξεχνᾷ ὅτι, ὡς ἔχω γράψῃ πολλάκις εἰς τὸ παρελθόν, τὰς περισσοτέρας τῶν διαιρέσεων **ἐδημιούργησαν** καὶ διετήρησαν **οἱ Νεοημερολογῖται**, προκειμένου νὰ φέρουν εἰς εὐτελισμόν τὸ ὑπέροχον αὐτὸ κίνημα, τὸ κατὰ πολὺ ὑπέρτερον εἰς σημασίαν καὶ σπουδαιότητα τοῦ Κολλυβαδικοῦ.

Ἐπειδὴ ὀπισθεν τοῦ ἀνωτέρω ἐρωτήματος τοῦ π. Μαξίμου ὑποκρύπτεται ἡ θέσις: «Ἐμεῖς οἱ τοῦ νέου διὰ τῆς ἐνότητός μας ὑποδεικνύομεν τὴν σωστὴν θέσιν διὰ τὸ ἡμερολογιακόν», τὸν πληροφοροῦμεν ὅτι ἡ ἐνότης τότε ἔχει σπουδαιότητα καὶ σημασίαν, ὅταν ὑπηρετῇ τὴν ἀλήθειαν, διαφορετικὰ καταντᾷ παπισμὸς, ἐνότης δηλαδὴ ἐν τῷ ψεύδει καὶ τῇ ποικίλῃ κακουργίᾳ.

2. Ἐν συνεχείᾳ προσθέτει: «Τὸ ἡμερολόγιον δὲν εἶναι θέμα δογματικόν, καὶ γι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ διαίρουσιν οἱ Χριστιανοί».

Μὲ τὴν πρότασίν του αὐτὴ ἀποδεικνύει ὅτι δὲν ἐπρόσεξε δεόντως τὸ ἄρθρον μου, τὸ ὁποῖον ἀκριβῶς αὐτὸ **ἀποδεικνύει**, ὅτι δηλ. καὶ γιὰ μὴ δογματικούς λόγους ἐπιβάλλεται ἡ διακοπὴ τοῦ μνημοσύνου.

Ἄναφορικῶς μὲ τὰς Συνόδους τοῦ παλαιοῦ, ποὺ κατηγορεῖ, πρέπει νὰ γνωρίζῃ, ὅτι ἔχουν δογματικῶς ὑποστατὴν χειροτονίαν καὶ καλύπτονται πλήρως ὑπὸ τῶν Ἱ. Κανόνων μὴ διατηροῦντες κοινωνίαν μὲ τοὺς Νεοημερολογίτας, οἱ ὅποιοι ἀπὸ τὸ 1924 ἀκολουθοῦν τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Πρὸς ἀπόδειξιν τῶν ἀνωτέρω τὸν παραπέμπω εἰς τὰ πρόσφατα καὶ ἐμπεριστατωμένα ἄρθρα τοῦ κ. Δ. Χατζηνικολάου («Ἁγ. Ἀγαθάγγελος», Ἄπρ. 2003, σ. 11–19) καὶ τοῦ π. Ν. Δημαρᾶ («Ἁγιοὶ Κολλυβάδες», Ἄπρ. 2003). Ἄς τὰ μελετήσῃ προσεκτικὰ καὶ θὰ δῆ εἰς ποῖον βόθυνον αἰρέσεως τὸν ἔχει ὀδηγήσει ὁ κ. Βαρθολομαῖος καὶ οἱ δορυφόροι του, καὶ ἄς μὴ σταματᾷ στὴν ἡμερολογιακὴν καινοτομίαν, ποὺ ἀποτελεῖ τὴν ἀπαρχὴν τῆς οἰκουμενιστικῆς κακοδοξίας καὶ λαίλαπος.

3. Τὸ νὰ ἐπιστρέψουν οἱ Νεοημερολογῖται στὸ παλαιὸ δὲν σώζει τὴν κατάστασιν, ὅπως δὲν σώζει τὸν πάπα ἢ ἄρσις καὶ μόνον τοῦ λιθέλλου τοῦ 1054... Ἠκολούθησαν ἀπὸ τὸ 1924 τόσες αἵρέσεις, ὥστε νὰ χρειάζεται πλέον κομπιούτερ πρὸς παρακολούθησίν των...

4. Τὸ τελικὸν τοῦ συμπέρασμα ὅτι πρέπει νὰ τὰ βροῦν οἱ ΓΟΧικοί, «ἄλλοιῶς παραμένουν ἐκτὸς Ἐκκλησίας» εἶναι ἐκκλησιολογικῶς ἀπαράδεκτον, διότι, ἂν ἡ κάθε μία Σύνοδος δὲν ἀποτελεῖ σῶζουσαν Ἐκκλησίαν, οὔτε καὶ ἐνούμεναι θὰ δημιουργήσουν τοιαύτην.

Ἄναφορικῶς, τέλος, μὲ τοὺς «συγχρόνους θαυματουργοὺς ἀγίους» ποὺ ἀναφέρει, ἔχω ἐξαντλήσει σχεδὸν τὸ θέμα αὐτὸ εἰς τὸ βιβλίον μου: «**Ὅταν οἱ φύλακες προδίδουν**», σσ. 63–68, ἀναφερόμενος σὲ σχετικὴν ἐρώτησιν τοῦ θεολόγου κ. Ν. Σωτηροπούλου.

Εὐχαριστῶν διὰ τὴν φιλοξενίαν διατελῶ μετὰ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης

Ἱερ. Θεοδώρητος
Ἱ. Μονὴ Εὐαγγελισμοῦ
84 400 Πάρος – Τ.Θ. 27

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΜΕ ΖΗΛΩΤΑΣ ΠΑΛΑΙΟΗΜΕΡΟΛΟΓΙΤΑΣ

(1ov)

Ἰπὸ τοῦ λογίου ζηλωτοῦ ἱερομονάχου Θεοδωρήτου, Ἀγιορείτου ἐστάλη ἡ ἀκόλουθος ἐπιστολή:

Κύριε Διευθυντά,

Ἀναγνώσας μετὰ προσοχῆς εἰς τὴν ἐφημερίδα σας τὸ ἄρθρον τοῦ π. Θεοκλήτου Διονυσιάτου: «Ὁ Παλαιοημερολογισμὸς καὶ ἡ Ἱερά Μονὴ Ἐσφιγμένου» («Ο.Τ.» 28.2.03), σὰς ἀποστέλλω τὴν παροῦσαν ἀπάντησίν μου εἰς αὐτό, προσπαθῆσας νὰ ἐξετάσω τὸ θέμα βάσει τῆς Ἱεράς Παραδόσεως καὶ μόνον, καὶ ὄχι ἀνευ οὐδεμιᾶς προσφυγῆς εἰς αὐτήν, ὡς πράττει ὁ π. Θεόκλητος!

Ὡς θ' ἀντιληφθῆτε, ἀδιαφορῶ τέλειως διὰ τὴν ὑπαρξιν καὶ σημασίαν τοῦ Σιγγιλίου ποῦ ἀναφέρεται εἰς τὸν κώδικα 77 τῆς Ἱεράς Μονῆς Ἀγίου Ὁρους, τὸ κείμενον τοῦ ὁποίου διὰ τὸν π. Θεόκλητον «ἀποτελεῖ ἕνα ψεῦδος καὶ τὴν γενεσιουργὸν αἰτίαν τοῦ παλαιοημερολογισμοῦ».

Κατὰ τὸν π. Θεόκλητον τὸ Σιγγίλιον αὐτὸ «οἱ πονηροὶ Ζηλωταὶ τοῦ Ἀγίου Ὁρους ἐπέσειαν δίκην μορμουκείου... ὥστε νὰ ἐκφοβίζον τούτους ἀπλοϊκοὺς χριστιανούς».

Ἰδοῦ, λοιπόν, ὅτι ἀδιαφοροῦμεν τελείως διὰ τὴν ὑπαρξιν τοῦ σχετικοῦ χειρογράφου! Μὲ βάσιν τὴν Ἱεράν Παράδοσιν καλοῦμεν τὸν π. Θεόκλητον ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὸ παρὸν ἄρθρον μας, ἀφήνοντας κατὰ μέρος τὰ «κουτσομπολιά» καὶ τὶς ἀνεύθυνες καὶ ἀτεκμηρίωτες μαρτυρίες καὶ ὕβρεις τοῦ προηγουμένου τοῦ ἄρθρου, ἂν θέλῃ ν' ἀντιμετωπίσῃ δεόντως ἕνα τέτοιο ὑψηλὸν καὶ σοβαρώτατον θέμα.

Ἐβδομήντα ἑννέα χρόνια ἔχουν περάσει ἀπὸ τὴν ἀντικανονικὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου καὶ οἱ ὑπερασπισταὶ τῆς καινοτομίας δὲν παύουν νὰ κατηγοροῦν τοὺς Ζηλωτὰς τῶν πατρῶων παραδόσεων. Τούτους κατηγοροῦν καὶ διαβάλλουν εὐκαίρως ἀκαίρως, ἀποκαλοῦντες αὐτούς **σχισματικούς**, κακοδόξους καὶ προτεστάντας, ἐπίθετα ποῦ τόσο ταιριάζουν στοὺς πρωταγωνιστὰς καὶ συμμάχους τῆς καινοτομίας!

Τὰ ἰάσιμα ζητήματα τῆς Ἐκκλησίας

Ἐξετάζοντες βαθύτερον καὶ προσεκτικώτερον τὸν περὶ σχισμάτων ὀρισμὸν τοῦ Μ. Βασιλείου: «*Σχίσματα δὲ (καλοῦμεν) τοὺς δι' αἰτίας τινὰς ἐκκλησιαστικὰς καὶ ζητήματα ἰάσιμα πρὸς ἀλλήλους διενεχθέντας*» (Καν. Α'), παρατηροῦμεν τὰ ἑξῆς:

Α'. Τὰ ἰάσιμα ζητήματα εἶναι δυνατόν νὰ προέρχωνται ἐκ μέρους τῶν ἀποσχιζομένων, ὡς συνέβη μετὰ τὴν περίπτωσιν τῶν **Εὐσταθιανῶν** καὶ **Ναυατιανῶν**. Ἐν προκειμένῳ τὸ ἰσχυρὸν ζήτημα προεκληθῆ καθαρῶς ἐξ αὐτῶν καὶ μόνον, ἐκ παρερμηνείας καὶ ἀνυπακοῆς πρὸς τὴν διδαχὴν τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ ἐπίσκοπος (σύνοδος) τυγχάνει ἀμέτοχος πάσης εὐθύνης καὶ διὰ τὴν γένεσιν τοῦ ζητήματος καὶ διὰ τὴν ἐν συνεχείᾳ ἕνεκα τούτου ἀπόσχισίν των ἐκ τῆς ἐνότιότητος τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ τοῦτο, διότι οἱ μὲν ἀπέρριπτον τὸν γάμον καὶ τὴν κρεοφαγίαν ὡς ἁμαρτίαν, οἱ δὲ τὴν μετάνοιαν τῶν ἀρνηθέντων τὸν Χριστὸν εἰς τοὺς διωγμούς. Ἀμφότερων ἡ στάσις τυγχάνει ἀντιευαγγελικὴ καὶ συνεπῶς καταδικαστέα.

Ἐχομεν, ὁμῶς, περίπτωσιν ὅπου τὸ ἰσχυρὸν ζήτημα τὸ προξενεῖ ὁ ἐπίσκοπος (σύνοδος), οὐχὶ ἀκρίτως ἢ ἀντικανονικῶς ἐνεργῶν. Τότε μερικοὶ πιστοὶ, μὴ ἐρμηνεύοντες ὀρθῶς τὴν ἀνωτέρω ἐνέργειάν του, ἀποσχίζονται τῆς κοινωνίας του. Τέτοια περίπτωσιν ἀποτελεῖ τὸ σχίσμα τῶν **παλαιοπίστων** ἐν Ρωσίᾳ (12' αἰών). Ἡ Ἐκκλησία ὀρθῶς ἐπροχώρησε τότε εἰς ἀναγκαίαις καὶ ὀρθὰς λειτουργικὰς διορθώσεις, ποιμαντικὰς, ὁμῶς, ἔσφαλε, διότι δὲν εἶχε καταλλήλως προετοιμάσει τὸ ποιμνιὸν τῆς πρὸς ἀποδοχῆν των.

Ἐπάρχει ἐπίσης περίπτωσις, καθ' ἣν τὸ ἰσχυρὸν ζήτημα δημιουργεῖται καὶ πάλιν ὁ ἐπίσκοπος, ἀλλὰ εἶναι μικρὸν καὶ δυνάμενον νὰ θεραπευθῆ εὐκόλως. Πρόκειται διὰ τὰς προσωπικὰς ἁμαρτίας καὶ παραβάσεις τοῦ ἰδίου, διὰ τὰς ὁποίας δὲν ἐπιτρέπεται ὁ πιστὸς νὰ ἀποσχίζεται τῆς κοινωνίας του, ἀλλὰ νὰ ἐνεργῇ σεμνῶς καὶ ἱεραρχικῶς, ὥστε νὰ προληφθῆ τὸ μεῖζον σκάνδαλον. Εἰς τὴν παροῦσαν περίπτωσιν, καίτοι ὁ ἐπίσκοπος τυγχάνει ἡ πηγὴ καὶ τὸ αἷτιον τοῦ ἰσχυροῦ ζητήματος, ἐν τούτοις λόγω τῆς ἰδιωτικῆς φύσεως τῆς παραβάσεως ὁ ἀποσχιζόμενος τούτου κρίνεται ἔνοχος δημιουργίας σχίσματος.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, προκειμένου νὰ κατατάξωμεν εἰς τὴν ὀρθὴν αὐτοῦ θέσιν τὸ δημιουργηθὲν σχίσμα μετὰ τῶν παλαιοημερολογιτῶν καὶ νεοημερολογιτῶν, ἀνάγκη νὰ γνωρίσωμεν τὴν σχετικὴν περὶ σχισμάτων διδαχὴν τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε ἡ τελικὴ ἡμῶν κρίσις νὰ εἶναι σύμφωνος πρὸς τὴν σεβασμιάν παράδοσιν τῆς Ὁρθοδοξίας.

(Συνεχίζεται)

(ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ 11.4.2003)

Τὰ ἐπιβαλλόμενα καὶ ἐπινοήματα

Κατόπιν τῶν ὧν ἐλέχθησαν ἀνωτέρω, γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: **μόνον ἰσμία** ζητήματα εἶναι δυνατόν νὰ προκαλέσῃ ὁ ἐπίσκοπος, συνοδος, κ.λπ.; Ἀσφαλῶς ὄχι, ὅπως καὶ οἱ ποιμαινόμενοι πολλάκις δὲν δημιουργοῦν μόνον ἰσμία, ἀλλὰ καὶ δεινὰς αἵρέσεις. Τίνι τρόπῳ, λοιπόν, εἶναι δυνατόν ὁ ἐπίσκοπος νὰ γίνῃ δημιουργὸς μὴ ἰσμίμου ζητήματος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ; Ἀπλοῦστατα, ὅταν κηρύξῃ ἢ πράξῃ τί δημοσίᾳ, τὸ ὅποιον προσβάλλει καιρῶς τὴν **εὐσέθειαν καὶ δικαιοσύνην**, συμφώνως πρὸς τὸν 31ον Ἀποστολικόν, γράφοντα: «Εἴ τις πρεσβύτερος, καταφρονήσας τοῦ ἰδίου ἐπισκόπου, χωρὶς συναγάγει, καὶ θυσιαστήριον ἕτερον πῆξει, **μηδὲν κατεγνωκῶς τοῦ ἐπισκόπου ἐν εὐσεβείᾳ καὶ δικαιοσύνῃ** («ταυτὸν εἰπεῖν, χωρὶς νὰ γνωρίσῃ αὐτὸν πῶς εἶναι φανερά αἰρετικὸς ἢ ἄδικος», κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Πηδαλίου), καθαιρεῖσθω ὡς φίλαρχος...».

Ἐρμηνεύων ὁ Ζωναρᾶς τὸν ὅρον «δικαιοσύνην» γράφει: «Παρὰ τὸ καθήκον καὶ δίκαιον» (Σ. Β, 40), ὁ δὲ Βλάσταρης ὡς χαρακτηριστικὰ τῆς δικαιοσύνης θεωρεῖ: «**Τὸ κοσμίως ζῆν, ἄλλον μὴ θλάπτειν**». Σ, ΣΤ, 213). Συνεπῶς οὐ μόνον δι' αἵρεσιν, ἀλλὰ καὶ διὰ πᾶσαν «παρὰ τὸ καθήκον καὶ τὸ δίκαιον» πράξιν τοῦ ἐπισκόπου ὁ ὑπ' αὐτὸν κληρὸς καὶ λαὸς δύναται νὰ διακόψῃ τὴν μετ' αὐτοῦ κοινωνίαν, συμφώνως πρὸς τὸν ἀνωτέρω Κανόνα.

Παρὰ τὸ Καθήκον καὶ ἀσφαλῶς τελείως **ἄδικον** δέον νὰ θεωρηθῇ πᾶσα ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου ἀθέτησις Ἀποστολικῆς ἢ Ἐκκλησιαστικῆς Παραδόσεως, συμφώνως πρὸς τὸ Ἀποστολικόν: «**Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις**». Τὸ ἀνωτέρω συμπληροῦσα ἀργότερον ἡ Ἐκκλησία διεκήρυξεν: «Εἴ τις πᾶσαν παράδοσιν ἐκκλησιαστικὴν ἐγγράφον τε ἢ ἀγραφοῦν ἀθετεῖ, ἀνάθεμα ἔστω» (').

Τὸ αὐτὸ πρὸς τὸν 31ον Ἀπ. Καν. παρατηροῦμεν νὰ διαγράφεται καὶ ὑπὸ τῶν ΙΓ' καὶ ΙΔ' Κανόνων τῆς Πρωτοδευτέρας Συνόδου τοῦ 861. Κατ' αὐτὰς πᾶσα διακοπὴ κοινωνίας τοῦ κατωτέρω κληρικοῦ πρὸς τὸν ἀνωτέρω του τιμωρεῖται αὐστηρῶς, ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν θεβαίως ὅτι οἱ προϊστάμενοι δὲν τυχάνουν «ἀσεβεῖς ἢ ἄδιοκοι» κατὰ τὸν λα' Ἀπ. Κανόνα, ἢ δὲ ἀπόσχισις τῶν ὑφισταμένων ἐγένετο «διὰ μόνον τὸ λαληθῆναί τινα ἴσως ἐγκληματικὰ κατ' αὐτῶν» (Βαλαμῶν, Σ.

Β, 690). «Ἐγκληματικὰ δὲ αἰτιάματα» ἢ αἰτιάσεις θεωροῦν καὶ ὁ Ζωναρᾶς καὶ ὁ Βαλαμῶν «τὴν ἱεροσυλίαν, σιμωνίαν, πορνείαν» καὶ γενικώτερον τὰς τῶν «Κανόνων ἀθετήσεις», αἰτινες δέον νὰ νοοῦνται πάντοτε ὡς **προσωπικαὶ παραβάσεις** καὶ οὐχὶ ὡς ἐπ' Ἐκκλησίας ἀθέτησις ἢ καταφρονήσις τῶν Κανονικῶν Διατάξεων καὶ Παραδόσεων τῆς Ἐκκλησίας.

Μὲ βάση τὰ ἀνωτέρω εἶναι σαφέστατον ὅτι πᾶσα ἀθέτησις ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου τοῦ Μοναχικοῦ βίου, τῶν νηστειῶν, τῆς προσκυνήσεως τοῦ Τ. Σταυροῦ καὶ τῶν ἁγίων Λειψάνων, τῆς ὁμοιομόρφου καὶ ὁμοχρόνου τελείσεως τῆς Θ. Λατρείας καὶ ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὴν ἀγίας ἑορτάς, δημιουργεῖ λόγον ἀποκηρύξεως τοῦ ὑπὸ τοῦ ποιμνίου. Καὶ τοῦτο, διότι τὰ ἀνωτέρω ἀποτελοῦν μέρος τῆς ἐγγράφου καὶ ἀγράφου παραδόσεως τῆς Ἐκκλησίας.

Λίγα χρόνια πρὸ τῆς ΑΒ' Συνόδου ἡ Ζ' Οἰκ. Σύνοδος θὰ διακηρύξῃ εἰς τὸν δογματικὸν αὐτῆς ὅρον: «Τοὺς οὖν τολμώντας ἐτέρως φρονεῖν ἢ διδάσκειν, ἢ κατὰ τοὺς ἐναγεῖς αἰρετικούς τὰς ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις ἀθετεῖν καὶ καινοτομίαν τινὰ ἐπινοεῖν, ἢ ἀποβάλλεσθαι τι ἐκ τῶν ἀνατεθειμένων τῇ Ἐκκλησίᾳ, Εὐαγγέλιον ἢ τύπον σταυροῦ, ἢ εἰκονικὴν ἀναζωγράφην, ἢ ἅγιον λείψανον μάρτυρος, ἢ ἐπινοεῖν σκολίως καὶ πανούργως πρὸς τὸ ἀνατρέψαι ἐν τι τῶν ἐνθέσμων παραδόσεων τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, ἐπι γέμῃ ὡς κοινοῖς χρῆσθαι τοῖς ἱεροῖς κειμηλίοις ἢ τοῖς εὐαγέσι μοναστηρίοις, ἐπισκόπους μὲν ὄντας ἢ κληρικούς καθαιρεῖσθαι προστάσσομεν, μονάζοντας δὲ ἢ λαϊκοὺς τῆς κοινωνίας ἀφορίζεσθαι» (Ι. Καρμίρη, Μνημεῖα, τόμ. Α', σ. 241).

Ὁ δὲ ἅγιος Θεόδωρος ὁ Σταυδίτης λίγες δεκαετίες ἀργότερον, συνοψίζων τὰ ἀνωτέρω θὰ διακηρύξῃ: «**Παραγγελίαν γὰρ ἔχομεν ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ἀποστόλου, ἐὰν τις δογματίζῃ ἢ προστάσῃ ποιεῖν ἡμᾶς, παρ' ὃ παρελάβομεν, παρ' ὃ οἱ Κανόνες τῶν κατὰ καιροὺς Συνόδων, καθολικῶν τε καὶ τοπικῶν ὀρίζουσιν, ἀπαράδεκτον αὐτὸν ἔχειν καὶ μηδὲ λογίζεσθαι αὐτὸν ἐν κλήρῳ ἁγίων**» (P.G. 99, 988 Α).

Τὶ σαφέστερον τούτων; Ἀπαράδεκτος καὶ ἀπορριπτὸς κάθε ἕνας πού ἐνεργεῖ ἀντιπαραδοσιακὰ καὶ ἀντικανονικὰ, μετακινῶν καὶ ἀθετῶν «**ὄρια πατέρων**». Εἶναι ἐκκλησιαστικὴ παράδοσις τὸ ἡμερολόγιον ἢ ὄχι; Πῶς, λοιπόν, ἕνας ἄνθρωπος τὸ ἀλλάσσει μονομερῶς, **παρὰ τὴν γνώμην τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν**, καταστρέφων οὕτω τὴν λειτουργικὴν ἐνότητα τῆς καθόλου Ὁρθοδοξίας; Πῶς εἶναι δυνατόν νὰ ἀφείλεται ὑπακοὴ εἰς μίαν τοιαύτην ἐγκληματικὴν πράξιν, ὅταν ὁ Ἅγιος Θεόδωρος διέκοψε πᾶσαν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν μετὰ τοῦ ἐπισκόπου του (πατρ. Νικηφόρου), ὅταν ἐκεῖνος συνοδικὰ τὸ 809 ἀθῶωσε τὸν ἱερέα, πού εὐλόγησε τὸν παράνομον γάμον τοῦ αυτοκράτορος;

Τὸ ἀνωτέρω γεγονός περιγράφει ζωντανὰ εἰς τὴν πρὸς Θεόφιλον ἐπιστολὴν του, προτρέπων αὐτὸν «νὰ ἀντιδράσῃ μετὰ παρρησίας διὰ τῆς διακοπῆς πάσης προσωπικῆς ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας μετὰ τῶν κακοδόξων, ὡς ἐπίσης καὶ διὰ τῆς **μὴ ἀναφορᾶς τοῦ ὀνόματος παντός εὐρεθέντος εἰς τὴν μοιχοσύνοδον ἢ τῶν συμφωνούντων μετ' αὐτῆν**» (Αὐτ. 1048-9).

Ἡ ἀνωτέρω ἀντίδρασις τοῦ Ὁσίου προεξένησε θεβαίως εἰς αὐτὸν ἐξορίαν καὶ θάσανα πολλά, διὰ νὰ ἐπαληθεύσῃ ὁ λόγος τοῦ ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου: «Ὁ χρόνος δὲν θέλει μὲ φθάσει εἰς τὸ νὰ ἀπαριθμῶ μύρια παραδείγματα τόσων καὶ τόσων ἁγίων, οἵτινες **ἐκακοπάθησαν καὶ ἀπέθανον διὰ τοὺς ἐκκλησιαστικούς θεσμούς καὶ Κανόνας**» (').

Ἐὰν λοιπόν, διὰ ἕνα παράνομον γάμον ἐγίνε τοιαύτη ἀντίδρασις καὶ θαρραλέα ἔνστασις ἀπὸ τὸν Ἅγιον Θεόδωρον, «τὸν ἀτρόμητον ὁμολογητὴν τῶν θεανθρωπίνων ὀρθοδόξων ἀληθειῶν» κατὰ τὸν Πόποβιτς ('), πῶς εἶναι δυνατόν νὰ μνημονεῦεται ὁ καταστρέψας τὴν λειτουργικὴν ἐνότητα συμπίσης τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ὁρθοδόξων, προκειμένου νὰ συνεορτάζῃ μετὰ τῶν αἰρετικῶν τῆς Δύσεως;

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. MANSI 23, 128 ἔξ.
2. Περί συνεχούς θείας Μεταλήψεως, Ἀθήναι 1962, σ. 108.
3. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ ὁ Οἰκουμενισμός, Θεσο. 1974, σ. 233.

Τελικαὶ κρίσεις

Μετά ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω γεννᾶται τὸ ἐρώτημα: Τὰ ἀποτελέσματα ποὺ προεκλήθησαν διὰ τῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομίας δύνανται νὰ θεωρηθῶν ὡς ἰάσιμόν τι ζήτημα καὶ συνεπῶς μὴ ἐπιτρέπον τὴν ἀπόσχισιν τοῦ ποιμνίου ἐκ τῶν δημιουργῶν του, ἢ ἀντιθέτως ἐπεβάλλετο τοῦτο συμφώνως πρὸς τὰ ἀναφερθέντα;

Ἄσφαλῶς ἐπεβάλλετο, ἀφοῦ τὰ «ὄρια τῶν πατέρων» κατεφρονήθησαν, διὸ καὶ αἱ **διαμαρτυρίαι τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ποὺ δὲν εἰσηκούσθησαν!** Τὸ ἀποτέλεσμα ἦτο νὰ διακοπῇ ἡ λειτουργικὴ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας, ἐμφανίζουσα τοῦ λοιποῦ εἰκόνα ἀκαταστασίας καὶ ἀταξίας, ὅπερ οὐκ ἔστιν ἀπὸ Θεοῦ. Συνεπῶς οὔτε εὐάρεστον εἰς Αὐτόν καὶ τὴν θριαμβεύουσαν Ἐκκλησίαν, τὴν θεομοθετήσασα διὰ πολλῶν ἀγώνων καὶ θιώσασαν ἐπὶ αἰῶνας τὴν ἀνωτέρω ἐνότητα.

Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ἡ ἡμερολογιακὴ καινοτομία τοῦ 1924 τυγχάνει ἐνέργεια λίαν συγγενῆς πρὸς τὴν εἰκονομαχικὴν μεταρρύθμισιν, ἡ ὁποία προφάσει μῖα καθαρωτέρας – πνευματικωτέρας λατρείας ἐπεχείρησε τὴν κατάλυσιν τῶν παραδεδομένων! Οὕτω καὶ ἐνταῦθα προφάσει μῖα ἀκριβεστέρας χρο-

νομετρικῆς ἀκριβείας, τῇ δὲ οὐσίᾳ ἐκ κακοδόξου διαθέσεως ἐνώσεως μετὰ τῶν αἰρετικῶν τῆς Δύσεως, καὶ ὅτε ὁ ἑλληνικὸς κόσμος ἐθρήνηει διὰ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴν, τὸ Οἶκ. Πατριαρχεῖον τῆς συνεργασίας τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας κατέλυεν αἰωνόβιον τάξιν ἐν τῷ ἱερῷ θεσμῷ τῆς λατρείας ἐπὶ πανορθοδόξου πεδίου!

Ἡ ἀντίδρασις ἐξ ἄλλου τῶν λοιπῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἐκφραζομένη διὰ τῆς παραμονῆς των εἰς τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον, ἀποτελεῖ μίαν ἀκόμη ἀπόδειξιν ὅτι δὲν ἐπεθύμουν τὴν ἀλλαγὴν.

Συνεπῶς, ἐνῶ ἐπιτρέπεται ἡ ἀλλαγὴ ἢ διόρθωσις τοῦ ἡμερολογίου, **ἐφ' ὅσον θεβαίως ἐπιβάλλει τοῦτο ποιμαντικὸς λόγος**, ἀκριβῶς λόγῳ τῆς ἀπουσίας τοῦ ἀνωτέρω ποιμαντικοῦ λόγου πάντα τὰ τῆς διορθώσεως ἐκείνης ἐγένοντο **κακῶς**, διὸ καὶ ἡ εἰσηγησις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος, ἡ ὑποβληθεῖσα ἀπὸ τοῦ ἔτους 1971 εἰς τὴν σχετικὴν ἐπιτροπὴν τῆς μελλουσης νὰ συνέλθῃ Πανορθοδόξου Συνόδου, μετὰ τῶν ἄλλων ἐτόνιζε καὶ τὰ ἐξῆς σημαντικὰ: «Μεταξὺ τῶν ἀκολουθουσῶν τὸ π. ἡμερολόγιον καὶ τῶν ἀκολουθουσῶν τὸ νέον ὑπάρχει μόνιμος διαφορὰ 13 ἡμερῶν ὡς πρὸς τὴν τέλεσιν ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν ἀκινήτων λεγομένων ἑορτῶν. Τοῦτο ἀποτελεῖ γε-

γονὸς πρωτοφανὲς εἰς τὰ χρονικά τῆς Ἐκκλησίας, καθ' ὅσον παρὰ τὴν κατὰ τοὺς πρώτους χρόνους ποικίλιαν ἡμερολογίων καὶ τὸ ἀκαθόριστον τοῦ ἑορτολογίου, οὐδέποτε παρουσιάσθη χρονικὴ διαφορὰ ἑορτασμοῦ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ γεγονότος (π.χ. κοιμήσεως ἀγίου) ὡς συμβαίνει σήμερον. Ἡ διαφορὰ καθίσταται ἐντονωτέρα κατὰ τὰς μεγάλας ἑορτὰς τῶν Χριστουγέννων, Θεοφανείων, τῆς Κοιμήσεως Θεοτόκου. Οἱ μὲν νηστεύουσιν, οἱ δὲ πανηγυρίζουν. Ἡ διαφορὰ αὕτη ὀδηγεῖ εἰς τὸ ἐρώτημα: **“Τίς ἑορτάζει, ἡμεῖς ἢ ἡ Ἐκκλησία;”**. Ἡ ἀπάντησις ἡμεῖς, αἶρει τὴν ἱερότητα τῶν ἑορτῶν, καθιστῶσα αὐτὰς ἀτομικὴν ἐκάστου ὑπόθεσιν. Ἡ ἀπάντησις ἡ Ἐκκλησία, ἀπαιτεῖ ἓνα ἑορτασμὸν ὡς μίᾳ εἶναι ἡ Ἐκκλησία! (σ. 10). Καὶ ἐνῶ καὶ ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Ἰωακείμ τὸ 1901 ἐχαρακτήρισε τὴν διόρθωσιν 13 ἡμερῶν **“ἀνόητον καὶ ἀσκοπον”** —καίτοι ἐνόει ταύτην ὁμόφωνον παρὰ ταῖς Ὁρθοδόξους Ἐκκλησίας— ἐν τούτοις ἐγένετο, καὶ δὴ μονομερῶς, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν γένεσιν τῶν ἀνωτέρω τραγικῶν. Ἡ εἰσηγησις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀξιολογοῦσα τοὺς λόγους τοῦ Ἰωακείμ ἔγραψεν: «Ἀτυχῶς ἡ φωνὴ αὕτη τῆς συνέσεως ἠγνοήθη καὶ μηδενὸς ἐκκλησιαστικοῦ λόγου συνωθοῦντος διωρθώθη τὸ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛ.

Ίουλιανόν Ἡμερολόγιον καὶ ἡ Ἐκκλησία διηρέθη εἰς δεχομένας τὴν διόρθωσιν καὶ ἀπορριπτύσσας αὐτήν! Καὶ μετὰ τινὰς σκέψεις καθ' ἃς ἡ Ἐκκλησία ἔχει ἐξουσίαν νὰ ρυθμίῃ τινὰς ἀνωμαλίας εἰς τὰς μνήμας τῶν ἁγίων «πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας» καταλήγει: «**Ἀσφαλῶς, ὅμως, οὐδὲν εἶναι δυνατόν νὰ λεχθῆ ὅτι γίνεται πρὸς ὠφέλειαν, ἐφ' ὅσον συνδυάζεται μετὰ σκανδαλισμὸν τῆς συνειδήσεως τῶν πιστῶν!**» (σ. 32).

Συνεπῶς, ὅλα μαρτυροῦν ὅτι **πραξιοκοπηματικῶς καὶ ἀντικανονικῶς** ἐγένετο ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἡμερολογίου. Καὶ ὅμως! Ὁ ἀρχιεπ. κ. Χριστόδουλος ἠδὴ ἀπὸ τὸ 1982 ἐτόλμησε διὰ πολυσελίδου συγγραφῆς νὰ ἀθωώσῃ τοὺς ἀνωτέρω καινοτόμους καὶ σχίστας τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ **καταδικάσῃ** τοὺς ἀντιδράσαντας πιστοὺς, ποὺ διέκοψαν τὸ μνημόσυνό τους! Τὰ συμπεράσματα, μάλιστα, τὰ πέρασε καὶ στὸ Internet πρὸς... παγκόσμιον ἐνημέρωσιν! Τὸ μόνο ὄπλο, ποὺ ἀπέμεινε στοὺς Ὀρθοδόξους εἶναι ἡ διακοπὴ πάσης μετ' αὐτῶν ἐκκλησιαστικῆς κοινωνίας. Μόνο ἔτσι ὁ πιστός καὶ τὴν ἀλήθειαν διασώζει καὶ τὴν ψυχὴν του προστατεύει ἀπὸ τὸν θανάσιμον μολυσμὸν τῆς αἵρεσεως, συγκαταλέγων ἑαυτὸν εἰς τὸν μακαρισμὸν τοῦ Ἁγίου Θεοδώρου: «**Ἀληθῶς ὁ κόσμος ὅλος μίθς ψυχῆς οὐκ ἔστιν ἀντάξιός, τῆς φυλαττοῦσας ἑαυτὴν ἀμέτοχον καὶ ἀρετικῆς κοινωνίας καὶ παντὸς κακοῦ**» (99, 1205B).

Ἐπιλεγόμενα

Εἰς αὐτὸ τὸ συμπέρασμα θὰ καταλήγαμε, ἀλλὰ μετὰ λίγες ἀράδες κείμενο, ἐὰν ἀναφερώμεθα εἰς τὴν κακοδόξον Ἐγκύκλιον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου (1920), καθὼς καὶ μετὰ τὰ Πρακτικὰ τοῦ «ἀντιορθόδοξου» Συνεδρίου τοῦ 1923. (Δὲν τὸ ἐπράξαμε ὅμως, διὰ νὰ ἀποδείξωμε ὅτι ἀρκοῦσε ἡ ἀθέτησις τῆς Παραδόσεως, διὰ ν' ἀποκηρυχθῶν οἱ αἰτίαι τῆς καινοτομίας).

Διὰ τῆς ἀνωτέρω Ἐγκυκλίου κη-

ρῶσεται **πρωτοφανῆς ἐκκλησιολογικὴ αἵρεσις** διὰ τοῦτο καὶ θεωρεῖται ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Οἰκουμενιστῶν ὡς «**ὁ μέγας Χάρτης τοῦ Οἰκουμενισμοῦ τῆς Ὀρθοδοξίας!**» (Εἰρηνοποιοί, σ. 25). Καὶ τοῦτο, διότι δέχεται ὑπαρξίν Ἐκκλησιῶν καὶ ἐκτὸς τῆς Ὀρθοδοξίας, διὸ καὶ ζητοῦσε τὴν **παραδοχὴ ἐνιαίου ἡμερολογίου** (*), προκειμένου νὰ **συνεορτάζου** οἱ Ὀρθόδοξοι μετ' αὐτῶν.

Τὸ νέον ἄρα ἡμερολόγιον ἀποτελεῖ τὴν **εἰσαγωγὴν** ὧν ἠκολούθησαν, μετὰ τὰς γνωστὰς καταλήξεις τῆς ἄρσεως τῶν ἀναθεμάτων, τὶς συλλειτουργίαι μετὰ τῶν παπικῶν καὶ Μονοφυσιτῶν, τὶς συμπροσευχῆς μετὰ παντὸς αἵρετικοῦ καὶ ἀλλοθρήσκου, πρωτοστατοῦντος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου! Προκειμένου δὲ νὰ κινουῦνται πρὸ ἐλευθέρᾳ οἱ Φαναριώτες συντάκται τῆς Ἐγκυκλίου καὶ οἱ δορυφόροι τους, ἐκράτησαν σὲ ἀπόλυτη μυστικότητα τὴν ὑπαρξίν τῆς! Τοὺς ἀρκοῦσε τὸ ὅτι τὴν ἐγνώριζαν οἱ προκαθημενοὶ τῶν αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καὶ οἱ δυτικοὶ φίλοι τους... Μόλις τὴν δεκαετίαν τοῦ '60 ἐγίνε γνωστὴ δημοσίως!

Αὐτὸ, ὅμως, δὲν δυσκόλεψε τὴν ὀρθόδοξον θρησκευτικὴν συνείδησιν νὰ διαγνώσῃ τέλεια τὴν ἀντικανονικότητα τῆς ἀλλαγῆς καὶ τὴν δολιότητα τῶν δημιουργῶν τῆς. Καὶ τοῦτο, διότι οἱ πραγματικὰ ὀρθόδοξοι ζοῦν καὶ ἀναπνέουσι τὸ Ἀποστολικόν: «**Στήκετε, καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν**» (Β' Θεσσ. 2, 15). Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ ἀντιστάθηκαν, γι' αὐτὸ καὶ ἐφώναξαν τὸ: «**Μᾶς φραγκέψανε**», ὅταν ἄρχισαν τὴν κατὰ τῆς καινοτομίας ἀντίδρασιν τὸν Μάρτιον τοῦ 1924 ἐφαρμόζοντες τὸ τοῦ ἁγίου Χρυσοστόμου: «**Ἔστι σχισθῆναι καλῶς!**» (*).

Ἐκτοτε πέρασαν 79 χρόνια καὶ ἡ καινοτομία κατέληξε σπὴν **πανάρεση** τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Καὶ ὅμως, ὑπάρχουν ἀκόμη ρασοφόροι καὶ μάλιστα Ἁγιορείτικες Μονές, ποὺ προσπαθοῦν νὰ δικαιολογήσουν τοὺς καινοτόμους, καταδικάζοντες καὶ ὑβρίζοντες τοὺς ἀντιδράσαντας Ὀρθοδόξους! Προσπαθοῦν, ἐπίσης, νὰ ἐλαχιστοποιήσουν καὶ ἀμνηστεύσουν τὶς κακοδοξίαι τοῦ πατριάρχου καὶ τῶν συνεργατῶν του, διὰ νὰ «μὴ πάρουν ἀέρα» οἱ Ζηλωτῆς!... Ὅσο ἀφορᾷ διὰ τὴν κατοποίησιν τῆς ἀληθείας, δὲν πειράζει «πάντα ἔτσι γινότανε σπὴν Ἐκκλησίᾳ, δικαιολογοῦνται»... Τελείως, ὅμως, διαφορετικὴ γνώμη ἔχει ὁ

μέγας Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής. «Οὐδεὶς ἐπιτρέπεται νὰ νοθεύῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ λόγῳ τῆς ἀμελείας του, ἀλλ' ἀντιθέτως νὰ ὁμολογῇ τὴν ἀσθενειάν του, χωρὶς νὰ κρυπτῇ τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ γίνῃ ὑπόδικος καὶ γιὰ τὴν παράβασιν τῶν ἐντολῶν καὶ τὴν διαστροφὴν τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ».

Τὰ τελευταῖα 35 χρόνια αἱ κακοδοξίαι τοῦ Φαναρίου ὑπερέβησαν κάθε προηγούμενον. Ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος μάλιστα, ἐσχάτως ἀπεκάλεσε τοὺς ἁγίους Πατέρας «**θύματα τοῦ ἀρχεκάκου ὀφθαλμοῦ**», ἐπειδὴ ἀντέδρασαν στὸν ἐωσφορικὸν παπισμὸν! (Ἐκκλ. Ἀλήθεια, 16, 12, '98). Καὶ ὅταν καθυστερημένα οἱ Ἁγιορεῖται πατέρες ἐζήτησαν ἐξηγήσεις, τοὺς ἐμάλωσε καί... ἐσιώπησαν! Ὅποια ἐντροπή καὶ ὑβρις διὰ τὸ Μοναδικὸν τάγμα!

Κύριε Διευθυντά,

Εἶναι λυπηρόν, ἀλλὰ θὰ πρέπει νὰ λεχθῆ. Ὁ π. Θεόκλητος δὲν εἶναι σταθερὸς στὸ πιστεύω καὶ τὴν πορεία του ἀναφορικῶς πρὸς τὸ μεγάλο θέμα τῆς θέσεως τῶν πιστῶν ἐναντι τῶν καινοτόμων καὶ κακοδόξων ποιμένων τους.

Πρὸς ἀπόδειξιν παραθέτομεν τί ἔγραφε διὰ τοὺς παλαιοημερολογίτας παλαιότερον.

«Ὅσοι ἀποδέχονται τὴν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἰσόκυρον μετὰ τὰς Ἁγίας Γραφὰς καὶ ἀγωνίζονται δι' αὐτήν, εἶναι **μάρτυρες τῆ προαιρέσει**. Διὰ τοῦτο, φρονούμεν, ὅτι οἱ καλούμενοι παλαιοημερολογίται προσέφερον ἀνυπολόγιστον υπηρεσίαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τῆς ἐμμονῆς αὐτῶν εἰς τὸ παλαιὸν ἑορτολόγιον» (Ἀθωνικά Ἄνθη, τόμ. Α', σ. 206). Καὶ ἀλλαχοῦ: «Παρὰ βραχὺ νὰ εἴπωμεν, ὅτι **αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀληθῶς ἐκλεκτοί**. Διότι εἰς τὸν χριστιανικὸν κόσμον οἱ ὄντως πιστοὶ αὐτοὶ εἶναι» (Ἁγιορ. Βιβλιοθήκη, 1957, σ. 104).

Συνεπῶς δὲν μένει ἄλλη ὁδὸς παρά νὰ τοὺς μιμηθῆ...

Μετὰ τῆς ἐν Κυρίῳ ἀγάπης καὶ εὐχῶν
Ἱερομόναχος Θεοδώρητος Ἁγιορείτης

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

1. Mansi, 23, 128 ἐξ.
2. Περὶ συνεχοῦς θείας Μεταλήψεως, Ἀθῆναι 1962, σ. 108.
3. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ ὁ Οἰκουμενισμός, Θεσσα. 1974, σ. 233.
4. Ἱ. Καριώρη, Μνημεῖα... τ. β', σ. 957.
5. P.G. 59, 314.

(ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ 25.4.2003)

ΜΙΑ ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΜΕ ΜΕΓΑΛΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ

Πρίν είκοσι χρόνια (1984) στο γραφικό νησάκι τῶν Σπετσῶν, ἄρχισε ἡ ὁμολογιακὴ ἔνστασις τῶν Μοναζουσῶν τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίων Πάντων, ὅταν ὁμοῦ μετὰ τοῦ πνευματικοῦ των, εἶπαν τὸ «ΟΧΙ» στὴν αἵρεσιν τῆς ἐποχῆς μας, τὸν Οἰκουμενισμόν.

Διακόψαντες τὸ μνημόσυνον καὶ τὴν κοινωνίαν τοῦ οἰκείου ἐπισκόπου των, ἐτήρησαν πιστῶς τὴν Ἱεράν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἐντέλλεται εἰς καιρὸν αἵρέσεως, τὴν διακοπὴν καὶ πρό Συνοδικῆς διαγνώμης, κοινωνίας μετὰ τοῦ κηρύσσοντος λόγῳ ἢ πράξει τὴν αἵρεσιν.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὑπέστησαν πολλὰ ἀπὸ τοὺς διωγμούς τοῦ «ἀσκητικοῦ» ἐπισκόπου των κ. Ἱεροθέου Τσαντίλη, ὁ ὁποῖος «ἐκίνησε πάντα λίθον» προκειμένου νὰ κἀνη δυσκολωτέραν καὶ ἄνευ ἐπιστροφῆς στὸ νησί τὴν ἔξορίαν των!... Ἐν τούτοις οὐδὲν ἄλλο κατώρθωσεν, παρὰ νὰ ἐπικυρώσῃ τὸν λόγον τοῦ ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἀγιορείτου: «Ὁ χρόνος δὲν θέλει νὰ φθάσῃ εἰς τὸ νὰ ἀπαριθμῶ μύρια παραδείγματα τῶν καὶ τῶν ἁγίων, οἵτινες ἐκακοπάθησαν καὶ ἀπέθανον διὰ τοὺς ἐκκλησιαστικούς θεσμούς καὶ Κανόνας». Ἐπειδὴ ἀκόμη ζῆ, ἓνα πρᾶγμα εἶναι δι' αὐτὸν σωτήριον· νὰ σπεύσῃ νὰ ζητήσῃ συγγνώμην γονυπετῆς ἀπὸ τὰς μοναχὰς καὶ τὸν πνευματικὸν τους, ὥστε νὰ μὴ ἐπαναλάβῃ στίς ἐπιθανάτιες στιγμῆς του τοὺς λόγους γνωστοῦ καθηγουμένου, ὁ ὁποῖος τίς εἶχε κατηγορήσει, κατὰ προτροπὴν δικῆς του καὶ ὁ ὁποῖος ψυχορραγῶν καὶ ἐλεγχόμενος ὑπὸ τῆς συνειδήσεώς του ἀνεφώνησε «Φαίνεται οἱ κατάρεις τῶν Καλογραιῶν ἔπιασαν». (Διάλεπτομερείας: «Ἀγιορείτης, Ὀκτ. '84).

Ὁ μέγας Θεόδωρος ὁ Στουδίτης μόνον εἰς τὴν ἔνστασιν καὶ τοὺς διωγμούς, λόγῳ τῆς διακοπῆς κοινωνίας μετὰ τῶν κακοδοξούντων, διακρίνει τὸν ἀληθῆ Ὁρθόδοξον. «Τοὺς κοινωνήσαντας ἔστω καὶ ἅπαξ μετὰ τῆς αἵρέσεως κληρικούς, γράφει, ἔχει διορισθῆ νὰ σταματοῦν τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν.... Διότι πῶς θὰ φανῆ ἡ διαφορά μετὰ τῶν προδοσάντων τὴν ἀλήθειαν καὶ μὴ; τῶν γενναίως ἀγωνισθέντων καὶ τῶν ἄλλων, πού δὲν ἐπιθυμοῦν ἐπ' οὐδενὶ νὰ κακοπαθήσουν ὑπὲρ τοῦ καλοῦ τῆς ὁμολογίας»; (P.G. 99. 1636-7).

Σκοπὸς ὁμοῦ τοῦ σημειώματος αὐτοῦ δὲν εἶναι μόνον νὰ ὑπενθυμίσῃ στοὺς ἀναγνώστας τὴν ἡρωϊκὴν ὁμολογίαν τῶν Μοναζουσῶν, αἱ ὁποῖαι μετὰ τὴν ἡγουμένην των Ἰλιοδάβητ Μοναχὴν καὶ τὸν πνευματικὸν των π. Χρυσόστομον Σπύρου ἀνέστησαν σελίδες τοῦ ἐνδόξου παρελθόντος τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καὶ νὰ θρηνήσῃ τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ Μοναχικοῦ κόσμου, πού ἐστάθη ψυχρὸς καὶ ἐναντίος ἐνώπιον τοῦ θαυμαστοῦ γεγονότος.

Καὶ διερωτᾶται κανεὶς: Τότε γιατί ἐξῆλθον εἰς τὴν ἔρημον; Οὐχὶ διὰ νὰ ἐφαρμώσουν τελειότερον τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον; Εἰδικῶς δὲ ὁ γυναικεῖος Μοναχισμὸς τῆς Ἐπισκοπῆς τῶν Ὁμολογητριῶν, πῶς ἐστάθη τοσοῦτον ψυχρὸς καὶ ἀδιάφορος, καίτοι ἐκλήθη ὑπὸ τῶν διωκομένων νὰ σταθῆ ἀλληλέγγυος στὸν ἀγῶνα τους καὶ νὰ συναθλήσῃ τὸ κατὰ δύναμιν;

Δυστυχῶς εὐρισκόμεθα εἰς χρόνους παρακμῆς... Ἡ φιλαντία μας φιμώνει τὴν φωνὴν τῆς συνειδήσεως καὶ τῶν ἁγίων ὁμολογητῶν τὴν διδαχὴν, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν δέουσαν στάσιν μας ἐν καιρῷ αἵρέσεως. Ἐάν ὁμοῦ ὁ Μοναχισμὸς δὲν σταθῆ στὸ ὕψος του,

τί παράδειγμα θὰ δώσῃ στοὺς λαϊκούς, οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ τὸν ἔχουν διδάσκαλον καὶ ὁδηγόν; Ὁ Ἁγ. Θεόδωρος εἶναι σαφής: **«Δὲν πρέπει ἡμεῖς οἱ Μοναχοὶ νὰ γίνωμε κακὸν παράδειγμα στοὺς λαϊκούς ὑπὲρ τῆς αἵρέσεως καὶ τῆς μετ' αὐτῆς κοινωνίας, ὥστε ἐν ἡμέρᾳ Κρίσεως νὰ μὴ δώσωμεν λόγον διὰ τὴν ἀπώλειά των»!**

Ἄλλως τε, κατὰ τὸν αὐτὸν ἅγιον, αὐτὴ εἶναι ἡ ἀποστολὴ τοῦ Μοναχοῦ: **«Ἔργον δὲ Μοναχοῦ, μηδέ τὸ τυχόν ἀνέχεσθαι καινοτομεῖσθαι τὸ Εὐαγγέλιον».** (στ. 1049 D).

Αὐτὸ τὸ σωτήριον ἔργον συνεχίζουν αἱ ὁμολογήτρια Μοναχά, εἰς τὸ νέο τους Μοναστήρι τῆς **Παναγίας Γοργοῦπηγῆς - Μυροφόρων Σπετσῶν**, φρονκτωροῦσαι τὸ φῶς τῆς Ὁρθοδοξίας πρὸς ὅλας τὰς καλοπροαιρέτους ψυχὰς, καὶ αὐτὸ εὐχόμεθα νὰ συνεχίσουν μέχρι τέλους τοῦ βίου των, ὥστε νὰ γίνουιν ἄξιοι τοῦ «στεφάνου τῆς ζωῆς», πού ὁ Κύριος ὑπεσχέθη στοὺς πιστοὺς δούλους Του. Ἀμήν.

Ἱερά Μονὴ Εὐαγγελισμοῦ - Πάρου

(ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΜΑΪΟΣ – ΙΟΥΝΙΟΣ 2004)

Ἄντιρρήσεις ζηλωτῶν

Κύριε Διευθυντά,

Δεκαετίες παρακολουθῶ τὴν ἔφημερίδα Σας καὶ ὅλα ὅσα κατὰ καιροὺς ἔγραψε περὶ τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος.

Ὡς παλαιοημερολογίτης, δὲν συνεφώνησα ποτὲ μὲ τὰς θέσεις Σας διὰ πολλοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους σαφῶς ἔχω ἀναπτύξει σὲ διάφορα βιβλία καὶ ἄρθρα μου καὶ ἰδιαίτερως στὸ πρόσφατον: Παλαιὸν καὶ Νέον», Ἀθῆναι 2002.

Εἰδικῶς εἰς τὰς ἡμέρας Σας, πρέπει νὰ ὁμολογηθῆ, ὑπῆρξε μιὰ κάποια ἀνοχή, ὅσον ἀφορᾷ τὴν δημοσίευσιν τῶν ἡμετέρων θέσεων, ὡς ἔγινε καὶ μὲ σχετικὸν ἄρθρον μου, ποὺ ἐδημοσιεύσατε πρό καιροῦ.

Ἡ πρόσφατος ἔκδοσις Σας: «Τὸ ἡμερολογιακὸν Ζήτημα» ἀποτελεῖ μιὰ νέα πρόκληση γιὰ μᾶς, γι' αὐτὸ καὶ Σὰς στέλνω τὴν παρούσα ἐπιστολή μου, διὰ νὰ ἐκφράσω τὶς σκέψεις καὶ ἀντιρρήσεις μου ἐπὶ τοῦ ὅλου θέματος.

Εἶναι τελειῶς ἀτυχῆς καὶ ἐξωπραγματικὸς κάθε διάλογος περὶ τοῦ ἡμερολογιακοῦ, τὴν στιγμήν, ποὺ καὶ ἡ, τυχόν, ἐπιστροφή τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ πατριον, οὐδένα παλαιοημερολογίτην θὰ συγκινοῦσε, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν μετ' αὐτῆς κοινωνίαν! Θὰ χαρῆ μὲν, διότι θὰ ἀκολουθήσῃ καὶ πάλι τὴν Παράδοσιν εἰς τὸ σημεῖον αὐτό, ἀλλὰ πῶς νὰ τὴ θεωρήσῃ κοινωνικὴν Ἐκκλησίαν, τὴν στιγμήν, ποὺ ἀκολουθεῖ τὴν αἵρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ; Δηλαδή, τὴν στιγμήν, ποὺ ἀποτελεῖ ὀργανικὸν μέλος τοῦ παναιρετικοῦ Παγκοσμίου Συμβουλίου Ἐκκλησιῶν (Π.Σ.Ε.) καὶ οἱ διάφοροι προκαθήμενοι Φαναρίου, Ἀθηνῶν, Ἀμερικῆς κ.λπ. κοινωνοῦν μετὰ τοῦ παπισμοῦ, ὁ ὁποῖος μὲ τὴ σειρά του κοινωνεῖ μὲ ὅλες τὶς θρησκείας, ἀρκεῖ νὰ τὸν δέχονται ὡς «πρῶτον». Τί θὰ προσφέρῃ

τὸ κοινὸν ἡμερολόγιον, ὅταν μᾶς χωρίζουν τόσα ἄλλα σοβαρώτερα; Γιὰ νὰ γίνω πιὸ σαφῆς, Σὰς ἀναφέρω τὸ ἐξῆς παράδειγμα, ποὺ ἔλεγε κάποιος μακαρίτης ἐν Χριστῷ ἀδελφός.

Κάποιος τρέχοντας περνᾷ τὸ κόκκινο καὶ ὁ τροχονόμος τὸν κυνηγᾷ γιὰ τὴν παράβασιν. Ὄταν τὸν ἔπιασε, διεπιστώθη ὅτι ἔτρεχε, διότι τὸν κυνηγοῦσαν οἱ συγγενεῖς κάποιου, ποὺ εἶχε φονεύσει... Σὰς ἐρωτῶ, στὸ δικαστήριον θὰ γίνῃ κουβέντα γιὰ τὴν παράβασιν τοῦ κόκκινου ἢ τὰ πάντα θὰ ἀναφέρονται στὸν φόνον; Ἀσφαλῶς τὸ δεύτερον.

Ἔτσι καὶ ἐν προκειμένῳ διὰ τὸ παλαιοημερολογικὸν Ζήτημα. Προέχει πρῶτον ἡ διακοπὴ κοινωνίας τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας μὲ τὸ Π.Σ.Ε. καὶ μετὰ τῶν οἰκουμενιστῶν Ὁρθοδόξων τοῦ Ἐξωτερικοῦ —τοὺς ὁποίους, δυστυχῶς, εἰς πολλὰ ἐμμήθη— καὶ κατόπιν ἀκολουθεῖ ὁ διάλογος διὰ τὰς ἰδικὰς τῆς οἰκουμενιστικὰς πτώσεις μὲ τελευταῖον τὸ ἡμερολογιακόν.

Διὰ τὸ τελευταῖον ἄλλως τε ἔχουν γραφῆ τόσα πολλά, ὥστε ὄλαι αἱ θέσεις τοῦ ἔργου Σας: «Τὸ Παλαιοημερολογικὸν Ζήτημα» νὰ ἔχουν πρό πολλοῦ λεπτομερῶς ἀναιρεθῆ...

Τὸ νὰ ἐπανέρχεσθε, μετὰ 80 χρόνια στὴν συζήτησιν μόνον τοῦ ἡμερολογιακοῦ, ἐνῶ ἔχουν μεσολαβήσει, ἄλλα πολὺ σοβαρώτερα «πτώματα» τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας, ὁμοιάζει μὲ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Ρώμης νὰ συζητήσῃ μόνον τὰ γεγονότα τοῦ 1054 μὲ τοὺς Ὁρθοδόξους τῆς Ἀνατολῆς, προκειμένου νὰ ἐπιτευχθῆ ἡ ἔνωσις, σὰν νὰ μὴ ὑπάρχῃ ὁ χορὸς τῶν αἱρέσεων, ποὺ ἐδημιούργησε ἡ ἰδία ἀπὸ τότε μέχρι σήμερα.

Μετὰ τιμῆς
Ἱερομ. Θεοδώρητος – Ἀγιορείτης
(Μαΐου 26. '04 (π.ήμ.)

ΕΠΙΣΤΟΛΗ τοῦ π. Θεοδωρήτου πρὸς τὸν «Ο.Τ.»

Κύριε Διευθυντά,

ἐλπίζω νὰ πρόκειται περὶ ἀπλῆς παρεξηγήσεως καὶ οὐχὶ ἠθελημένης διαστροφῆς τὸ γραφέν ὑφ' ὑμῶν: «... μολονότι ὁ ἴδιος (π.Θ.) θεωρεῖ κάθε διάλογον ἀτυχῆ καὶ ἐξωπραγματικό». Ἐκ τῆς ὅλης ὁμως ἐπιστολῆς μου φαίνεται καθαρῶς ὅτι αὐτὸ ἰσχύει ὅταν ὁ διάλογος περιστραφῆ μόνον περὶ τὸ ἡμερολογιακόν.

1. Στό Π.Σ.Ε. ἐπικρατεῖ σὺν τοῖς ἄλλοις, **προσευχητικὴ κοινωνία Ἐκκλησιῶν καὶ εἰς αὐτὴν ἀνεφέρθη**. Ἐπειδὴ ὁμως δέν ἔχει δεόντως τονισθῆ ὅτι ἡ συμμετοχὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὸ ἀνωτέρω Συμβούλιον **συνιστᾶ αἵρεσιν καὶ μάλιστα ἐν τῇ μορφῇ τῆς ἀρνήσεως τῆς μοναδικότητος τῆς Ὁρθοδοξίας**, σᾶς παραθέτω τούς πικρούς καρπούς τῆς τοιαύτης συμμετοχῆς, ὡς οὔτοι προκύπτουν ἐκ τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ ἀνωτέρω Ὁργανισμοῦ καὶ πολλῶν ἐγγράφων του εἰς τὸ διαδίκτυον. (Βλ. *ἄρθρον τοῦ κ. Δ. Χατζηνικολάου εἰς «Ἁγίον Ἀγαθάγγελον» Μάρτ. - Ἀπρίλ. 2003 ὑπὸ τὸν τίτλον: Ἡ κηρυσσομένη αἵρεσις καὶ ἡ εὐλογημένη ἀποτείχισις, σ. 11-19*).

Σημειωτέον ὅτι ὁ Σέρβος ἐπίσκοπος Ρασκοπρεσρένης κ. Ἀρτέμιος ἀναφερόμενος εἰς τὸν ὀργανισμόν αὐτόν γράφει: «καὶ μόνον ὁ τίτλος «ΠΣΕ» ἐκφράζει τὴν αἵρεσιν τοῦ ψευδο-ἐκκλησιαστικοῦ αὐτοῦ ὀργανισμοῦ». (*Ὁπ.παρ. σημ. 9*).

Συμμετέχουσα, λοιπόν, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἰς τὸ Π.Σ.Ε. συμπλέει μέ τὴν παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, διότι ὑπογράφει **ἐκκλησιολογικὰς διαστροφάς**, ὅπως αἱ ἀκόλουθοι (Βλ. *ἀνωτ. ἄρθρον, σημ. 10*):

(1) Αἱ 340 περίπου «ἐκκλησίαι» τοῦ

ΠΣΕ εἶναι **ΙΣΟΤΙΜΟΙ**

(2) Αἱ «ἐκκλησίαι» τοῦ ΠΣΕ εἶναι **ΗΝΩΜΕΝΑΙ** καὶ **ΣΥΝΑΠΟΤΕΛΟΥΝ τὴν Μίαν Ἐκκλησίαν**.

(3) Κάθε μέλος ἀναγνωρίζει ὅτι ἡ Μία αὐτὴ «ἐκκλησία» περιλαμβάνει καὶ ἄτομα πού **ΔΕΝ** ἀνήκουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἀπὸ τὴν ὁποῖαν προέρχεται τὸ μέλος τοῦτο.

(4) Εἴθε ὅλοι νὰ συμμετέχουν εἰς τὴν κοινὴν λατρείαν καὶ τὴν μυστηριακὴν κοινωνίαν.

(5) Τὸ ΠΣΕ «δέν εἶναι δυνατόν καὶ δέν πρέπει νὰ βασισθῆ εἰς συγκεκριμένην τινὰ ἀντίληψιν περὶ ἐκκλησίας». Δηλαδή, ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησιολογία, ἀπορρίπτεται ἀσυζητητί!

(6) Τὸ Ἁγίον Πνεῦμα ἐργάζεται διὰ μέσου τῆς διαφορετικότητος πού ὑπάρχει εἰς τὴν Οἰκουμενικὴν Κίνησιν, ἡ ὁποία συνίσταται ἀπὸ τὸ ΠΣΕ καὶ τὴν Ρωμαιοκαθολικὴν «ἐκκλησίαν». Ἡ ἀποκλειστικότης ἀντιτίθεται εἰς τὸ νόημα τῆς οἰκουμενικότητος. Αἱ «ἐκκλησίαι» τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως ἔχουν «κοινήν κλῆσιν» νὰ ἐργασθοῦν διὰ τὴν **ΟΡΑΤΗΝ** ἐνότητα (Ἐπιτίθεται ὅτι ὑπάρχει ἀόρατος ἐνότης!).

(7) Ἐὰν καὶ πρὸς τὸ παρόν, ὑπάρχει ἤδη **ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΗ** κοινωνία μεταξύ τῶν «ἐκκλησιῶν» τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως. Ὁ στόχος εἶναι ἡ πλήρης κοινωνία.

(8) Ἡ εὐθύνη τῶν «ἐκκλησιῶν» διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῆς ὀρατῆς ἐνότητος εἶναι κοινὴ, ὅποτε πρέπει ν' ἀποφεύγονται ἀφιλάδελφοι ἐνέργειαι μεταξύ τῶν «ἐκκλησιῶν» (προσηλυτισμός, ἀναθέματα κ.λπ.).

(9) Τὸ ΠΣΕ ἀναγνωρίζει τὴν ποικιλίαν τῶν «θεολογικῶν καὶ πνευματικῶν παραδόσεων» (διπλωματικός ὅρος διὰ

τάς αίρέσεις) τῶν διαφόρων «ἐκκλησιῶν».

(10) Παρά τὰς «ἀμαρτίας τοῦ παρελθόντος της», ἡ Ὁρθοδοξία καλεῖται ν'ἀγωνισθῆ διὰ τήν ἐνότητα τῶν χριστιανῶν, μέ τήν προϋπόθεσιν ὅτι θά **ΕΓΚΑΤΑΛΕΙΨΗ** τό «**ΠΑΡΑΔΟΞΟΝ**» πιστεύω της ὅτι εἶναι ἡ μόνη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἐπί τῆς γῆς καί θά δεχθῆ ὅτι «ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ΔΕΝ εἶναι ὄργανισμός, ἀλλά νέα ζωή ἐν Χριστῶ... Ὅταν ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι εἰλικρινῆς μέ τόν ἑαυτόν της, τότε ὁμολογεῖ ὅτι ΔΕΝ ΓΝΩΡΙΖΕΙ ΤΑ ΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ τοῦ Χριστοῦ»!!! (αἱ ὑπογραμμίσεις τοῦ γράφοντος).

Ἡ παραδοχή τοιούτων διαστροφῶν ἀποτελεῖ **ΦΡΙΚΤΗΝ ΑΙΡΕΣΙΝ**, διότι σημαίνει ἄρνησιν τῆς μοναδικότητος τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας καί βλασφημίαν τοῦ 9ου ἄρθρου τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως: «**Πιστεύω... εἰς Μίαν Ἁγίαν Καθολικὴν καί Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν**». Αὕτη εἶναι ἡ ΠΕΜΠΤΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΑΙΡΕΣΕΩΣ τήν ὁποίαν κηρύττει τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ἐπί ὀγδοῆκοντα καί πλέον ἔτη καί διὰ τήν ὁποίαν, εἰσπράττει τούς ἐπαίνους τοῦ ΠΣΕ.

Λοιπόν, τί λέτε, κηρύσσει ἡ Ἑλλαδική Ἐκκλησία τόν Οἰκουμενισμόν ἢ ὄχι; Ἦ μήπως δέν τόν κηρύττει καί διὰ τοῦ προκαθημένου της κ. Χριστοδούλου, ὅταν διακηρύσσει: «**ὄλοι ἀνῆκουμε στό σῶμα τοῦ Χριστοῦ... καί αὐτοί πού δέν πιστεύουν καί αὐτοί πού δέν εἶναι χριστιανοί!!**» («Ο.Τ», 9.11.01).

Ὁ ἴδιος συνυπέγραψεν κοινήν μαρτυρίαν πίστεως μετά τοῦ πάπα, καίτοι ὁ παπισμός ἀποτελεῖ αἵρεσιν καταδικασμένην ὑπό τῶν Πατέρων καί ἡ ἐν Κων/λει Σύνοδος τοῦ 1351, τούς μέν πα-

πικούς ἀνεθεμάτισε, τούς δέ κοινωνοῦντας ἐν γνώσει μετ' αὐτῶν, ἀκοινωνήτους κατέστησεν!.

Ἐπίσης, τὰ αὐτά καί σέ μείζονα βαθμόν ἐνεργεῖ χρόνια τώρα ὁ κ. Βαρθολομαῖος, ὁ ὁποῖος διακρίνεται καί διὰ ἓνα ἐπί πλέον προσόν, τό ὅτι **ὑβρίζει** Ἱ. Κανόνας καί ἁγίους Πατέρας, διὰ τό κληρονομηθέν ὑπ'αὐτῶν παρελθόν...

Θά ἀναφέρω τέλος καί τό κατόρθωμα τοῦ Ἀμερικῆς κ. Δημητρίου, ὁ ὁποῖος ἔλαβε τό παλλίον ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ πάπα, εἰς ἐνδειξιν τῆς μετά τῆς ἁγίας ἑδρας κοινωνίας του!

Πρός Θεοῦ, κύριοι, τί ἄλλο ἀναμένετε διὰ νά συγκινηθῆτε; Διατί ἀντιτίθεσθε πρός τήν σκληράν πραγματικότητα τόσο πεισμόνως, ὥστε νά μᾶς ἀναγκάζετε νά ἐνθυμηθῶμεν τούς «αἰεὶ ἀντίπιπτοντας τῇ ἀληθείᾳ»;...

Διατί δέν δέχεσθε τὰ ἀνωτέρω γεγονότα ταπεινῶς καί ρεαλιστικῶς, ἀλλ' ἐπιτίθεσθε ἐναντίον μου διὰ τὰς διαιρέσεις τῶν παλαιοημερολογιτῶν, χαρακτηρίζοντας αὐτάς ὡς «προτεσταντικόν παλαιοημερολογιτικόν οἰκουμενισμόν»;

Στούς μέν παλαιοημερολογίτας ἔχομεν ἐρίζοντας **ὀρθοδόξους** διὰ μή **δογματικούς** λόγους καί καταλήγοντας εἰς διακοπήν κοινωνίας· ἐνῶ στήν περίπτωσίν σας, ἔχομεν κηρυττομένας **κακοδοξίας** ἀπό διαβεβοημένους **οἰκουμειστάς** ἱεράρχας τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας καί τῆς διασπορᾶς της. Σᾶς ἐρωτῶ ὑπάρχει τίποτα κοινόν μεταξύ αὐτῶν;

2. Ἡ Ρωσική Διασπορά, γράφετε, «αἰεὶποτε ἦταν βουτηγμένη στήν αἵρεση τοῦ Οἰκουμεισμοῦ κατὰ τήν παλαιοημερολογιτικὴ ἀντίληψη...».

Δέν εἶδα ὅμως καμμίαν ἀπόδειξιν διὰ τήν ἀνωτέρω κατηγορίαν σας.

Ἔσεῖς οἱ ἴδιοι μέ εὐμενέστατα σχό-

λια έτυπώσατε στον «Όρθ. Τύπον» (Ίαν. 1970) τήν Α΄ Έπιστολή πόνου του Μητροπολίτου Φιλαρέτου, ό όποίος έκάλει τους Όρθοδόξους νά απέχουν του Π.Σ.Ε., διότι διδάσκει ότι πάντες οί καλούμενοι χριστιανοί άποτελούν τήν Έκκλησίαν του Χριστου. Καί προσθέτει: «Άλλ' ό μή παραδεχόμενος τήν διδασκαλίαν αυτήν, είναι άδύνατον νά είναι όργανικόν μέλος του Π.Σ.Ε., διότι επ' αυτής βασιζεται όλη ή ιδεολογία τής όργανώσεως αυτής».

Ό δέ γνωστός Άρχιμ. π. Σπυρίδων Μπιλάλης (+) στο ώραίο έργο του κατά του παπισμου, αναφερόμενος στον άνωτέρω Ρώσον ιεράρχην γράφει: «Είς Ρωσικήν Μοιήν των Ήνωμένων Πολιτειών έδρεύει ό μαχητικός Ρώσος Μητροπολίτης Φιλάρετος, ό έλέγχων δι' έμπνευσμένων Έγκυκλίων του τον Οικουμενικόν Πατριάρχην Άθιναγόραν...» (τομ. Β΄, σ. 90).

Που λοιπόν βλέπετε αυτό τό «βούτηγμα» εις τήν αίρεσιν τής Ρ. Διασποράς; Καί γιατί θέλετε νά μέ ένοχλή, όταν τό 1983 κατέληξε εις τό γνωστόν «Άνάθεμα» κατά του οικουμενισμού; Άπορω πώς διακρίνετε, δοκόν εις τον όφθαλμόν μου, έπειδή συμφωνώ μέ τά άνωτέρω!...

3. Άσφαλώς καί δέν άπαγορεύομεν τήν είσοδον των νεοημερολογιτών εις τους Ίερούς Ναούς μας, αλλά δέν τους κοινωνοῦμεν, οὔτε τους έπιτρέπομεν νά ψάλλουν. Ή πράξις μας αυτή ύφηγεΐται από καθαρόν ποιμαντικόν ένδιαφέρον, διότι διά νά έρχεται κάποιος νεοημερολογίτης εις ήμās «κάτι» θά έπιθυμή νά γνωρίση, τό όποιον δέν έπιτρέπεται νά του τό άρνηθῶμεν.

Κάπως έτσι άλλως τε αυξάνει καί τό ποίμνιον του παλαιου, διά τής άμέσου

γνωριμίας των ζητούντων τήν αλήθειαν, ειλικρινών καί άπλών ψυχών...

4. Σχετικώς μέ τά τεθέντα έρωτήματά σας, σημειώνω τά έξής:

Έν πρώτοις όταν έρωτάτε κάποιον κάτι, πρέπει νά γνωρίζετε μήπως τό έχει πρό πολλου άπαντήσει. Τό αυτό έπράξατε καί τό 1996, όταν μέ παραπέμπατε νά «διαβάσω μετά προσοχής» τό έργον του π. Έπιφανίου «Τά δύο άκρα», τό όποιον είχα άναιρέσει πρό έξαετίας μέ τό έργον μου: «Τό αντίδοτον», Άθινα 1990, σ.σ. 220! (Ο.Τ., 17.5.'96).

Έπίσης δέν είναι δυνατόν νά είναι δίκαιος καί σοβαρός ένας διάλογος, όταν τον διευθύνη ό ένας εκ των διαλεγομένων, ό όποίος δίκην διαιτητου όριοθετεί τό μήκος των άπαντήσεων, ένω, ό ίδιος γράφει κατά βούλησιν... Ήδη στην πρώτη σας άπάντησιν μου θέσατε 9 έρωτήματα, πλην των κυρίων τριών, εις τά όποια αναφέρεται ή παρούσα άπάντησις μου.

Σχετικώς μέ τήν φύσιν των έρωτημάτων σας πρέπει νά τονίσω, ότι τά θεωρω παραπειστικά καί δημαγωγικά, διότι μεταθέτουν τό θέμα άλλαχου. Μήν λησμονήτε ότι δέν άπολογούμεθα ως κατηγορούμενοι, αλλά αναζητοῦμεν διά του παρόντος διαλόγου νά χαρακτηρίσωμεν τό μέγεθος τής ένοχής των ποιμένων σας, τήν όποίαν οὔ μόνον άρνεΐσθε, αλλά θέλετε νά τήν μεταθέσετε εις ήμās. Πάντως θά φθάσωμεν καί στα έρωτήματά σας αυτά έν καιρω, άρκει νά έχετε ύπομονήν καί νά άπαντάτε καί εις τά ισάριθμα ιδικά μας κάθε φορά.

Έν άγάπη Ίερομόναχος
Θεοδώρητος Άγιορείτης
Ίουνίου 24.'04 (π.ήμ.)

Πρός ὑμνητὴν τοῦ Πατριάρχου

Ἔχω ἀκούσει πολλάκις τὸν π. Κων. Στρατηγόπουλο ἀπὸ τῆς ἀξιόλογης ἐκπομπῆς τοῦ «Ράδιο Παράγκα» πρὸ ἐτῶν, ὅταν ἦτο φίλος ἀκόμη τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ ὁ Ραδιοφ. Σταθμὸς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος μετέδιδε τὴν ἐκπομπή του. Ὅσακις ὅμως ἠσυχολήθη μέ θέματα ἐορτολογίου καὶ Οἰκουμενισμοῦ, ἐκεῖ ἔλαμψε ἡ πτωχεία του, ἀναφορικῶς πρὸς τὴν γνῶσιν καὶ τὸν σεβασμὸν τῶν ἱερῶν Παραδόσεων.

Πρὸ διμήνου ἄρχισε πάλι νὰ ἀκούγεται ἡ φωνή του ἀπὸ τὸ «**Ράδιο Φλόγα**» ἕνα καινούργιο ραδιοφωνικὸ σταθμὸ, πού ὅπως λέει, τὸν διευθύνουν νέοι καὶ ἀπευθύνεται κυρίως σέ νέους.

Σέ μιὰ ἀναμετάδοση ὁμιλίας του ἀπὸ τὸ Ράδιο Φλόγα στίς 8/21 Φέβρ. ἀπόγευμα, ὁ λόγος ἐστράφη καὶ στὸ θέμα τῆς συναντήσεως Βαρθολομαίου-πάπα. Κατὰ τὸν π. Κ.Σ. **ὄλα ὅσα ἔγιναν κατ' αὐτὴν ἦσαν ἀναγκαῖα καὶ καθόλου προσβλητικά διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν!!**

Ἐτάχθη ὑπὲρ τῆς συνεχίσεως αὐτῶν τῶν συναντήσεων καὶ μάλιστα πρόσθεσε ὅτι θὰ πρέπη νὰ διεξάγονται μόνον ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου. Στίς ἐρωτήσεις πού τοῦ ὑπεβλήθησαν, ὅτι ἔγινε παρά τούς Ἱερούς Κανόνας συπροσευχή, ἀπάντησε ὅτι δέν γνωρίζουν νὰ διαβάζουν τούς Κανόνας, οὔτε **διατί** ἐγράφησαν, καὶ οὔτε **πῶς** ἐρμηνεύονται. Ἐτόνισεν ὅτι ὁ διάλογος ἀγάπης πρέπει νὰ συνεχισθῆ (40 χρόνια δέν ἔφθασαν;), ἀφοῦ **δέν προσβάλλεται δι' αὐτοῦ καθόλου ἡ Ὁρθοδοξία!**

Δυστυχῶς τόσα χρόνια δέν ἀντελήφθη ὅτι γιὰ τούς Φαναριῶτες καὶ λοιπούς συνοδοιπόρους τους, οἱ Ἱεροὶ Κανόνες, ἀποτελοῦν **«τείχη αἰσχύς»** καὶ ὅσοι τούς διπκόνησαν θὰ λογοδοτήσουν ἐν ἡμέρᾳ Κρίσεως; Ἐπίσης γι' αὐτούς, ἤδη μετὰ τὴν ἄρσιν τῶν ἀναθεμάτων (1965), ὁ παπισμὸς εἶναι κοινωνικὴ Ἐκκλησία καὶ μάλιστα πρώτη τῆ τάξει ἐν ὄλῳ τῷ Χριστιανισμῷ, μέ ἱερωσύνη καὶ μυστήρια!

Τί περισσότερο ἐπρεπε νὰ δηλώσουν καὶ δέν τό ἔκαναν, ὥστε νὰ φανῆ ὅτι δέν διαφέρει σέ τίποτα Ἀνατολή καὶ Δύση;

«Δέν ἔγινε συλλεiturγο, ἀπάντησε σέ διαμαρτυρηθέντα ἀκροατὴν, ἀγνοῶν ὅτι ὁ πάπας δέν συλλειτουργεῖ μέ κανένα καὶ ὅτι αὐτὰ πού τοῦ παρεχωρήθησαν, ἐγγράφως μάλιστα ἀπὸ τὸ Φανάρι, εἶναι σπουδαιότερα ἀπὸ ἕνα ἀπλό συλλεiturγον!

Δέν διαβάσει οὔτε τὸν Ὁρθόδοξον Τύπον, ὥστε νὰ δῆ τεκμηριωμένα ὄλα τὰ ἐνταῦθα ἀναφερόμενα; Οἱ συνάδελφοί του π. Γεώργιος Μεταλληνός καὶ π. Θεόδωρος Ζήσης πολλάκις ἔγραψαν καὶ εἶπαν, ὅτι ὁ παπισμὸς εἶναι αἵρεσις, ἄνευ Χάριτος καὶ μυστηρίων. Συμφωνεῖ μαζί τους;

Ἐάν ὄχι, νὰ τό δηλώσει καθαρὰ, ὥστε οἱ ἐνοριῆτες του καὶ οἱ ἀκροαταὶ του νὰ γνωρίζουν τί πιστεύει καὶ τί διακονεῖ...

Ἐφθασε μάλιστα στὸ σημεῖο νὰ ἀναφερθῆ καὶ στὸν ἅγιον Γρηγόριον τὸν Θεολόγον, πού μόνος του ὑπερίσπισε τὴν Ὁρθοδοξίαν στὴν Κωνσταντινούπολιν κατὰ τῶν Ἀρειανῶν ἀγωνιζόμενος, ὡς γεγονὸς τὸ ὅποιον ἐπεκρότει δῆθεν τὰς θέσεις του! Θέλων δέ νὰ δικαιολογήσῃ καὶ τὴν φήμην τοῦ πάπα πού ἐψάλει εἰς τὸ Φανάρι, ἀνέτρεξε στὸν πολυχρονισμὸν τῶν βασιλέων Παύλου καὶ Φρειδερίκης, σάν νὰ ἐπρόκειτο γιὰ κάτι τὸ παράλληλον! Τέτοια ἦτο ἡ σύγχυσις του...

Ἐπειδὴ παρετηρήσαμεν ὅτι δέν ἐπιτρέπει στοὺς ἀκροατὰς του νὰ ἐκφράσουν ἐν ἀνέσει τὴν σκέψιν τους, οὔτε ἀπαντᾶ ἱκανοποιητικὰ καὶ ὀρθόδοξα σ' αὐτούς, προτεινόμε τὸ ἐξῆς. Τὸ Ράδιο Φλόγα πού τὸν φιλοξενεῖ, καὶ τὸ ὅποιον συνεχῶς ἀναφέρει ὅτι ἀγαπᾶ τὴν ἀλήθεια, νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν ἀναμετάδοσιν ἑνὸς **ἀντιλόγου**.

Ἐτσι θ' ἀποδείξῃ ὅτι σέβεται τούς ἀκροατὰς του, ἀγαπᾶ τὴν ἀλήθεια καὶ δέν χαρίζεται εἰς πρόσωπα...

Ἱερομ. Θεοδώρητος - Ἀγιορείτης